

A night scene with a thatched-roof house on a hill, a full moon, and a path leading to a body of water. The house has two glowing windows. The moon is bright and full, and its light reflects on the water. The path is illuminated by a warm light, possibly from a lantern or fire. The overall mood is peaceful and serene.

ВІДЛУННЯ

Стефанія Шумило

ВІДЛУННЯ

Стефанія Шумило

СТЕФАНІЯ ШУМИЛО

ВІДЛУННЯ

Поезії

Дрогобич
Видавнича фірма
«Відродження»
2009

УДК 821.161.2-1
ББК 84.4УКР6-5
Ш 96

„Відлуння“ – це четверта збірка трускавецької поетеси, нашої сучасниці Стефанії Шумило. Як і попередні, вона іскриться глибокою любов'ю до землі, до України, до рідного народу. Вражають вірші духовного циклу, сповнені глибоких роздумів про призначення людини, про необхідність жити у непорушній єдності з Богом, віддати себе під Його святу опіку. Неординарними, цікавими є вірші, присвячені біблійній тематиці, в яких поетеса викладає власне, авторське розуміння євангельських історій. Надзвичайною силою наповнені твори патріотичного спрямування, присвячені українським патріотам, борцям за волю України, які поклали своє життя на вівтар боротьби за її свободу.

Не можна оминати увагою інтимну лірику, яка досить повно представлена в цій збірці. Вірші про кохання, про несміливі порухи юнацьких душ і зрілі, глибокі почуття, про любов до матері, рідної землі – все це не може нікого залишити байдужим.

Книжка буде цікавою і для читачів молодшого віку, адже в ній репрезентовані вірші для дітей.

Сподіваємось, що представлена до уваги читачів збірка Стефанії Шумило не залишить байдужим жодного читача.

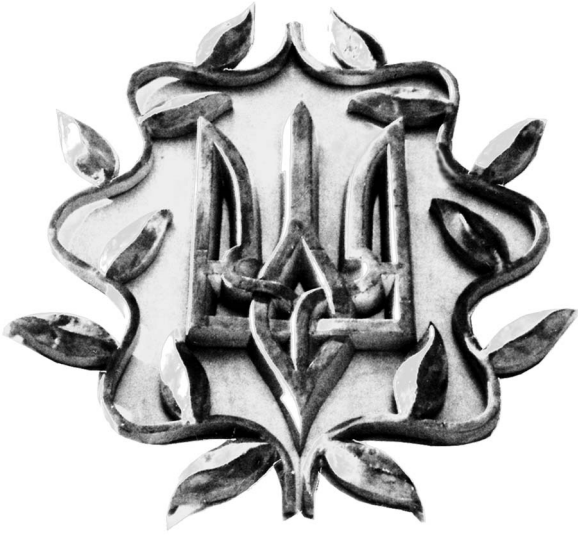
Літературний редактор
Ольга Грица

Музичний редактор
Богдан Гриньовський

Ця книжка побачила світ завдяки сприянню шанувальника українського слова
Юрія ОСТАПЧУКА – Генерального директора
ТзОВ „Санаторій „Шахтар“ (м. Трускавець)

© С. Шумило, 2009 р.
ISBN 978-966-538-204-1 © ВФ «Відродження», 2009 р.

Тризуб

Як птах золотий в переливах
На прапорі має-горить.
Це знак наш, це фабрики й ниви,
Це символ, що будем ми жить.

Це юність, це клич покоління,
Що йде у життя, у грозу.
Це слава твоя, Україно,
Золотий непокірний тризуб!

Автора не встановлено

Де Христос родився

За столи кленові сіли до вечері –
Вифлеємська зірка в небі мерехтить:
Вказує дорогу там, де у печері
Божий Син родився й в яселках лежить.

Там Марія-мати синочка леліє,
А старенький Йосиф стелить пелени,
Віл, осел, ягнята дихають і гріють,
Голуби воркують – навівають сни.

Сірі павутинки сріблом засвітились,
В сіні пишні квіти раптом ожили,
Стіни кам'янії враз позолотились,
А внизу солома, наче килими.

Зірка Вифлеємська диво сповіщала,
І йшли до Ісуса шляхом зіздарі.
Пастушки Дитятко першими вітали,
Принесли зі сходу дари три царі.

Якби в царськiм ложі, а не між бидляти
Народила Сина Діва Пресвята,
То не привітали б пастушки Дитяти,
Їм не відчинили б Царські ворота.

Лютував цар Ірод на своєму троні.
Наказав вбивати хлопчиків малих.
Пресвята родина, вчувши про погоню,
На ослі втікала від наказів злих.

Ангели небесні крилами вкривали
Пресвяту родину від усього зла.
Там, де Божі ноги по землі ступали,
Там лелія біла в їх слідах цвіла.

23.01.2006

святий вечір

Зіронька вечірня
В небі засіяла.
Колядують діти:
– Нова радість стала!

Сіли до вечері,
Та не вся родина:
Матінка старенька
Виглядає сина.

В лісі, край дороги,
Віють заметілі
Там, де на могилі
Хрест з берези білий.

Зірка сріблом сипле,
Де повстанці вбиті,
Де стоять могили
Снігом оповиті.

Якби мати знала,
То б ішла всю нічку,
Принесла б вечерю,
Запалила б свічку.

12.01.2006

Даруймо любов

Вставаймо рано й повсякчас
Усьому, що навколо нас:
І квітам, травам, і тваринам,
І людям всім, – бажаймо миру.

Любім себе і всіх людей,
Вселенну й небо голубе.
Любім і землю, й космос, й Бога –
І щезне на душі тривога.

Збудім у серці каяття,
Очистім душу для життя.
Господню ласку ми дістанем,
І тіло в нас здорове стане.

Любов у серці бережим,
Її даруймо щиро всім
Щодень, щомиті, кожний раз
І не тримаймо ми образ.

23.04.2007

На ріці Йордан

Заграли хвилі на ріці Йордан,
Коли ввійшов Спаситель, Божий син.
Хрестив водою Господа Йоан,
Явився Голуб-Дух святий над ним.

І засіяла враз небесна синь,
І гучно голос раптом пролунав:
„Це мій Улюблений Єдинородний Син,
Якого я вподобав і обрав!“

Здригнулись гори, гуркіт покотивсь –
Зійшла із неба Божа Благодать.
Христос, Син Божий, нині охрестивсь
У чистих водах, у ріці Йордан.

20.01.2006

Мій Господи

Мій Господи, в гріхах я каюсь,
Свій погляд зводжу в небеса,
Устами ран твоїх торкаюсь,
Лице зволожує сльоза.

Молюся щиро я за себе,
І за батьків, і за дітей,
За ворогів молюсь до Тебе:
Спаси, мій Боже, всіх людей.

Бо маєш Ти велику силу:
Від зла рятуєш, від гріхів,
Нам визволив Україну милу
Від чужоземних ворогів.

Мій Господи, тебе благаю:
Й на мить не залишай Ти нас.
І руки я свої складаю:
Прийми молитву „Отче наш“.

Я все прийму

Молитва

Мій Господи, мене ти сотворив.
Найбільший скарб – моя любов до тебе
І суть мого життя.
І все земне: і гори, й синь морів –
Ти дав мені,
І день, і ніч, й світила ясні в небі,
І віру в майбуття.

Мій Господи, зі мною що пройде
В моїм житті, я пронесу в покорі,
Без смутку, без жалю.
Моя душа, як дар, усе прийме,
Бо Ти це дав.
А я – раба в Господньому полоні –
Подвою лиш любов свою.

23.04.2007

Щедрівка

В Вифлеємі-місті зірка засвітила:
Там Пречиста Діва Сина породила.
У Єрусалимі дзвони задзвонили –
На ріці Йордані сколихнулись хвилі.

Відчинилось небо, Дух Святий явився –
Там у чистих водах Божий Син хрестився.
У Єрусалимі дзвони задзвонили –
На ріці Йордані воду освятили.

Бім-бом, добрий вечір!
Бім-бом, щедрий вечір!
У Єрусалимі дзвони задзвонили.

20.01.2006

Ти всемогутній, Боже!

Ти дав нам, Боже, дар цілющий,
Щоб віра в нас була міцна,
Під видом хліба і вина
У чаші Тіло й Кров Христову.
Мій Господи, Ти всемогутній,
На все Твоя хай буде воля.

Вже відійшла весна квітуча,
Достигли на полях жита,
Підкралась осінь золота,
Збираємо плоди ми з поля.
Мій Господи, Ти всемогутній,
На все Твоя хай буде воля.

Приймаєм ми дари цілющі –
Ти задля нас ішов на муки.
Свої до тебе зносим руки,
В молитві просимо здоров'я.
Мій Господи, Ти всемогутній,
На все Твоя хай буде воля.

29.11.2007

Молитва до Ісуса

Ісусе Христе, Сину Божий,
Ми у молитві руки зложим:
Дорогу праведну вкажи,
Нам Україну збережи.

Над нами небезпека знову.
Як зберегти нам рідну мову,
Як нелегкий нам шлях пройти
І нашу гідність зберегти?

Ми молитви тобі складаєм
І в вись небесну посилаєм.
Ісусе, вислухай й прийми,
Московську нечисть відверни.

Бо наш народ гноблять віками
Ісусе, змилуйся над нами.
У найсвятіші дні Різдва
Прийми благальні ці слова.

10.01.2007

Спаси нас, Боже

Коли у храм святий прийдем,
Ми враз відчуєм силу Божу.
І на коліна припадем,
І у молитві руки зложим.

Ікона на стіні висить.
До неї зносим свої руки:
На ній – розп'ятий Божий Син
Що на хресті помер у муках.

Спаси нас, Боже наш, й прости
За ті на тілі Твоїм рани.
Допоможи наш рід спасти,
Тебе благаєм молитвами.

О, Божа Матінко

О, Божа Матінко Маріє,
На тебе наші всі надії,
Ти наші молитви прийми,
Під Свій святий Покров візьми.

На грудях руки ми складаєм,
Тобі молитву промовляєм.
Ми молимося щодня до Тебе,
Нас вислухай, Царице неба.

Молитву нашу донеси
До Сина свого й попроси:
Над нами хай візьме опіку
І довгого пошле нам віку.

Щоб ми завжди були здорові,
Жили в достатку і в любові,
Хай сходить ласка щохвилини
Господня на усі родини.

23.06.2007

О, непорочна Діво-Мати

О, найсвятіша Божа Мати,
Ти нам являєшся усюди.
Тебе ми будем прославляти
У молитвах в свята і в будень.

Ти хоронителька із неба,
Заступниця людського роду.
Щодня ми молимося до Тебе:
Дай нам здоров'я і добробут.

О, непорочна Діво-Мати,
Ти пронесла свій меч у серці.
Тож поможи нам всім встояти
Перед спокусами у честі.

Стрітення

Прийшла Свята Родина в храм
З малесеньким Ісусом,
А Симеон чекав вже там,
Бо їх зустріти мусів.

Повірити він не хотів,
Що Діва вродить сина,
І Бог додав йому років, –
Зустрітись з ним повинен.

На руки взяв мале дитя,
Сказав він: „Це – Владика...
А мати крізь своє життя
Біль пронесе великий“.

Що в її серце впнеться меч,
Чи мусів те казати?
Та, мабуть, всьому всупереч
Про це повинна знати.

А потім Симеон просив:
„Вже відпусти мене, Владико,
Бо я уже тепер уздрів:
Спаситель наш великий“.

Дивилась на Дитя тоді
Із думкою сумною,
І бачила лиш меч в крові
Весь час перед собою.

Та пережити чи змогла б,
Такі важкі страждання,
Якби готова не була,
Все знаючи зарання.

Коли у муках Божий син
Був на хресті розп'ятий,
Із болем в серці поряд з Ним
Стояла Божа мати.

20.02.2006

Ісус і самарянка

В дорозі втома Господа зламала,
Біля криниці сів він відпочити.
Там самарянка воду набирала,
Він попросив її, щоб дала пити.

Здивована, вона його спитала:
– Чого Ти в мене просиш? Ти ж з юдеїв.
Сама того іще тоді не знала,
Що сам Спаситель розмовляє з нею.

– Якщо Мене напоїш ти водою,
То пройде час – Я знову схочу пити.
Ти попроси – я дам води живої,
Твоя душа в блаженстві буде жити.

І самарянка враз все зрозуміла,
В село побігла людям дати знати,
Що тут живого Господа зустріла,
Аби прийшли, щоби з ним повідатись,

Чи не Ісус це, щоб переконались,
Послухали, як він розповідає.
Щоби навчив кому й де поклонятись,
Бо він пророк, про кожного все знає.

Сказав Господь: „Погляньте на те поле:
Ще не жнива – а жито половіє“.
І сумно подивився він навколо:
– Радіє той, хто жне, і той, хто сіє.

І слухали, як діти, самаряни,
Пройшло два дні, немов одна година.
Повірили: Син Божий є тут з нами,
Що дійсно є Спаситель ця людина.

29.04.2006

Святвечір

В небі перша зірка сяє –
Вже Святвечір наступає.
Господиня, як годиться,
Стіл накрила у світлиці.

Там господар зі стодоли
Дідуха приніс з соломи,
У святе Різдво Ісуса
Кладуть сіно під обрусом.

Пахне медом і грибами,
Із капусти пирогами.
І гречаники свіженькі,
Пампушки іще тепленькі.

Вся зібралася родина,
„Бог Предвічний“ дзвінко лине,
І гостей повиншувати
Коляда іде до хати.

В танці крутяться сніжинки,
В вікнах світяться ялинки,
Вифлеємська зірка сяє.
Дзвонить дзвін: у храм скликає.

11.01.2007

Склея

Святий Петро біблійний – „Склея“ –
відрікся тричі від Христа,
як в тіло Боже вп'ялось терня
і кров зволожила уста.

Як відспівали треті півні,
враз схаменувся святий Петро:
він був із ворогами рівний,
яке страшне він скоїв зло!

Петро не відав, що робити,
він очі з сорому ховав.
„Як до Ісуса приступити?“ –
за скоєне себе картав.

Як підійшов Петро ледь теплий,
Ісус три рази запитав:
„Чи любиш ти мене ще, Петре?“ –
„Ти знаєш,“ – той йому сказав.

І мучився Петро в провині,
та все йому Ісус простив,
бо він у зраді був не винний –
писалось так в Письмі Святім.

Та те й повинно було збутись,
щоби взяв Юда срібняки
і поцілунком доторкнувся
тоді до Божої щоки.

І Юда потім схаменувся,
та сам собі він не простив:
не Богу – сатані вклонився,
а душу той занапастив.

Якщо на серці камінь носиш,
що душу й тіло тяготить,
То ти як прощення попросиш,
тобі Господь усе простить.

17.08.2008

Розповідь про апостола Стефана

Йшов з палкою крізь все село,
Собаки гавкали за ним.
Маленьке, вбоге существо,
Каліка з роду, вдовин син.

За ним ішла юрба дітей.
– Жебрак, жебрак, – кричали вслід.
Шукав рятунку у людей,
Донизу зігнутий, як дід.

Хтось хліба дав йому кусок,
Хтось двері перед ним закрив.
А ноги стрягли у пісок,
Знесилений, ледь-ледь ходив.

Та про Ісуса хлопець вчув
Тоді, як юнаком вже став.
Нікому непотрібний був,
Весь час лише жебракував.

Те, що Ісус лікує, взнав,
Що в світ Спасителем прийшов,
Він всюди Господа шукав
І з вірою до нього йшов.

Той довгожданий час настав.
Юнак впав на коліна вмить,
Моливсь до Господа й благав
Від всіх недуг його зцілить.

Почув враз Господа слова:
– Хай буде так, як віриш ти.
Ти підіймайся і вставай,
Іди між люди й сповісти,

Що сталося з тобою тут,
Що дійсно Я тебе зцілив.
Нехай дізнається весь люд,
Що чудо сам Христос створив.

Ім'я Стефан юнак цей мав.
Пішов він за Ісусом вслід
І шлях апостольський обрав,
Щоб християнство нести в світ.

І проповідував Стефан
Христову віру людям скрізь.
Прийшли юдеї в Божий храм
Й на нім свою зігнали злість.

Був вже дияконом тоді,
Пожертву від людей приймав.
Сам захищатись не хотів –
Христову віру захищав.

За місто вивели його,
І кам'яний посипавсь град.
Удар найбільший був в чоло –
Каменував Стефана кат.

Він прийняв мученицьку смерть.
День смерті випав у свята –
В Різдво Христове, в третій день...
Він був апостолом Христа...

23.01.2007

Молюся щиро я за них

Я щиро дякую всім тим,
Хто розділив мою тривогу,
Розвіяв сумніви, як дим,
І хто моливсь за мене Богу.

Надія гасла, як свіча,
Останні покидали сили.
Мій ангел в небесах кричав;
„Спаси її, наш Боже милий!“

І ангел хоронитель мій
Щомиті поруч був щоденно.
Зробити він усе зумів,
Щоб не залишитись без мене.

Знайшов найкращих лікарів
І їм мене віддав у руки,
Отця в капличці він зустрів,
Просив: „Молись, знайдуться ліки“.

І нині шлю подяку цю
Найперше – то Святому Богу,
І лікарям двом, і Отцю,
І ангелу, що зняв тривогу.

14.08.2008

*Присвячується отцеві Яро-
славові Шафранові – священ-
нослужителеві УГКЦ св. Іл-
лі в м. Трускавець*

В міській лікарні у капличці
Отець духовний Ярослав
Взяв молитовник у правицю
І наді мною відправляв.

Він в молитвах молився щиро,
Щоб Бог мені здоров'я дав
І повернув в майбутнє віру.
„Нас вислухай“, – отець благав.

А ще просив гріхи простити,
Щоб духів злих не допустить
І від людей злих захистити:
„Будь з нами, Боже, кожна мить“.

Ці молитви були почуті,
І віднайшлись найкращі ліки.
Змогли недугу відвернути –
Мені Господь продовжив віку.

Багато зайвих слів не треба,
Я вдячна Господу Творцю
І зводжу погляд свій у небо:
Здоров'я я прошу отцю.

Квітень, 2008

*Присвячується лікареві-терапевту
Трускавецької міської лікарні
пані Галині Козаковій*

Усміхнена, і добрі очі,
І постать ніжна, як дитя.
Всім допоможете охоче,
За кожне боретесь життя.

Ви обдаровані від Бога,
Є лікарем Ви неспроста.
За хворих в серці в Вас тривога,
У Вас є чуйність й доброта.

Від Ваших слів іде здоров'я,
Дарує погляд Ваш тепло,
А дотик Ваших рук удвоє
Перемагає біль і зло.

Ці всі слова я Вам дарую –
Вони ж бо від душі пливуть,
Я Вашу доброту ціную,
Таких цілителями звать.

І я Вам вдячна без кінця,
Ви – наша гордість Трускавця.
За Вашу чуйність вам, як плата,
Хай лиш добро іде до хати.

Квітень, 2008

Присвячується лікареві-невропатологові Трускавецької міської лікарні пану Андрієві Кульчинському

В вас чоловіча гарна врода,
Халат вам білий до лиця.
За покликом ви – лікар з роду,
Талант вам даний від Творця.

Коли заходите в палату,
Очі довірливо блищать.
Людино в білому халаті,
Вам довіряємо життя.

В вас на устах усмішка мила,
Лиш переступите поріг,
Ви огляд робите дбайливо,
Підхід знаходите до всіх,

І як досвідчений психолог
Ви бачите людини стан.
Лікуєте ласкавим словом,
Потрібним для душевних ран.

Хай в вас в житті все добре буде!
Хай поважають вас усюди!
Щоб вам ніколи не журитись –
Ви ж в нашій місті знаменитість.

Квітень, 2008

Ми помолимося

У тишині в вечірній час
Їх душі дивляться на нас.
Горять зірками в небесах,
Там, де проліг Молочний Шлях.

Ми пом'янім своїх померлих,
Пошлім молитву в небеса.
Їм не потрібні гроші, перла,
Й з граніту не для них краса.

Немає на землі безгрішних –
Безгрішним лиш Спаситель був.
Гріхи прощає нам Всевишній,
Тим, хто прозріння досягнув.

Для тих молитва, як повітря,
Хто тут покаяться не встиг.
Ми допоможемо їм, повірте,
Лише молимося за них.

Прийдім у храм в день поминальний
І на коліна приклякнім,
Звернімося в небо з молитвами,
Жертовну свічку запалім.

Не треба плакати, ридати,
Бо сльози не потрібні там.
З нас кожний мусить на суд стати,
Відповісти за себе сам.

Прийде та мить – нас Бог покличе,
І ангел смерті прилетить,
Крилом торкнеться до обличчя
І нашу зірку загасить.

18.08.2006

Мабуть із тисячі
Він той єдиний,
Для кого не байдужа
Доля України.
Про те не б'є себе
Ніколи в груди,
Що Україну більше
Всіх він любить.
Говорять справи
Тут самі за себе –
Нікому інших
Доказів не треба.
У нього щедрість
Ллється через вінця,
Палка любов до краю
Щира – Українця.
Він рідне слово –
Мову поважає,
Історію страждальну
України знає.
Та понад все у нього
Бог і Україна.
Він з літери
Великої Людина.

Генеральний директор
ТзОВ „Санаторій „Шахтар“
Заслужений лікар України,
депутат трьох скликань
Трускавецької міської ради
Юрій Іванович Остапчук

Соборна Україна

Виграє Дніпро ревучий,
Плинуть хвилі сині.
Нас ніхто вже не розлучить –
Ми тепер єдині.

Знов рідний гімн наш лине понад краєм,
Піднявся в небо синьо-жовтий стяг,
І тризуб Володимира нам сяє,
Освічує наш самостійний шлях.

Ти, Україно, вільна, наче птиця,
І піднялась високо в свій політ.
Там, в небесах, горить твоя зірниця,
І ти тепер відома на весь світ.

Ти самостійна, вільна і соборна,
Благословенна Господом з небес.
Єдина, неподільна, непоборна,
Століттями ти пронесла свій хрест.

І ти йдеш нині вільною ходою
До заповітної прапрадідів мети.
І нас – мільйони, ми тепер з тобою,
За помилки, Вітчизно, нас прости.

Летить у світ мелодія на славу,
Радіють з нами небо і земля.
Вітаєм з Днем народження Державу,
Соборна Україна – їй ім'я.

25.08.2008

Голгофа України

Твоє ім'я з'явилося у світі,
Де шум Дніпра і де степи широкі,
Ще в давнину, в тринадцятому столітті,
Як птиці вільної політ високий.

Ти родовід князів успадкувала
І славою козацькою сповита.
Та доля зла тобі приготувала
Дорогу, що колючим терном вкрита.

То розцвітала ти, немов калина,
То спотикалась під ударом долі.
І, знищена до болю, Україна
Вставала й йшла століттями до волі.

Тебе живцем на вогнищі палили,
І на хресті в Сибірі розпинали,
І штучним голодом тебе морили –
Ти з мертвих, Україно, воскресала.

Впродовж життя несла ти хрест терпіння,
Свою Голгофу кров'ю ти обмила.
За сім століть Господь послав спасіння,
І ти про себе знову заявила.

Ти піднялась тепер на рівні ноги,
Прибралася блакитними стрічками.
Мов битим шклом вкривають знов дороги
Ті вороги, що звать себе братами.

На голові твоїй вінок лавровий,
Колючий шлях застелим килимами,
І щезне ворог лютий, двоголовий,
Тобі на захист твій народ повстане.

30.10.2008

Тобі вклоняюсь, земле

О, земле українська, я тобі вклоняюсь,
Ти гніт ворожий пронесла віками.
До ран твоїх я серцем пригортаюсь,
Ти вмита кров'ю, всяяна кістками.

Мінялись вороги, мінялися гетьмани,
Народ один ніс хрест свого терпіння.
Горіла спрага скинути кайдани,
В боях вмирили цілі покоління.

Горів Батурин, всю ніч вогнище палало,
Вмирили ті, яким було лиш жити.
В обіймах „брата“ ти в крові купалась,
О земле, як змогла ти все простити?

Тих триста козаків на берестецькім полі,
На Пляшівці що в болотах сконали,
Під Крутами супроти Муравйова
Студентів триста п'ятдесят повстало.

Повстанців стільки ж на базарськім полі
Напівживими в землю заривали.
Вони голодні, в холод, напівголі,
Обнявшись, „Ще не вмерла“ заспівали.

Пішла в стрільці свідомо молодь України,
Немов стіну створили непоборну,
Щоб Україну вивести з руїни –
Єдину, незалежну і соборну.

У сорокові, наче з мертвих воскресали
І армію повстанську утворили.
Ішли в бої нерівні не для слави –
Їх імена безсмертя оповило.

В далеких шістдесятих в нашім ріднім Львові
Скрізь шпигували з КДБ агенти,
Арештували всіх борців за волю,
Героями ставали дисиденти.

Ти виростила, земле, тисячі героїв,
Котрі за край свій голови поклали,
Тих, що свідомо йшли на смерть до бою.
Про них легенди і пісні складали.

О, земле українська, я тобі вклоняюсь,
Облита кров'ю, потом і сльозами.
Героями твоїми я пишаюсь.
Вони були достойними
І дочками, й синами.

10.05.2008

А нашому роду нема переводу

Купається сонце в воді річки Росі
І сушить промінням простори в степах.
Де золотом сяє пшеничне колосся,
Колишуться трави на буйних вітрах.

Колись пливли чайки по Чорному морю,
В історії нашій залишили слід.
Нащадки ми тих, хто боровся за волю,
В ідеї продовжим козацький наш рід.

А наше коріння – від княжого роду,
Колиска гетьманів на нашій землі,
І нашому роду нема переводу,
І слава повстанська – це наш родовід.

Дзвенять водограї, де гори Карпати,
Орел обіймає крильми небеса.
Нескорений роде, тебе не здолати,
Ми дітище тих, хто в борні воскреса.

10.07.2006

Україна воскресла

Розійшлися хмари сиві,
Небо прояснилось,
В Україні нашій милій
Сонце засвітилось.

Там, де грає море Чорне,
Гори де зелені,
Синьо-жовті непоборні
Майорять знамена.

„Ще не вмерла“ лине світом
Ввись, де синь небесна.
Як воскрес колись Спаситель,
Так вона воскресла.

В рідній нашій Україні
Дух вита свободи,
Наче сонце, неподільні
Тут живуть народи.

Пісня ген дзвінка лунає
Від села до міста.
Рідна мова процвітає
Наша українська.

Виграє Дніпро ревучий,
Плещуть води сині.
Нас ніхто вже не розлучить,
Ми тепер єдині.

05.05.2006

А жити треба

Палав вогонь під небесами,
Дим нісся селами й лісами.
Отруєна земля і води.

Як врятуватись від негоди?

Все треба вичистити й змити,
Бо ми в краю тім мусим жити.
Та правду нам, мабуть, не скажуть,
Як медом, нас брехнею мажуть.

Палали з фосфором цистерни, –
Лиш сам Господь біду відверне, –
Бо знов державні езуїти
Рішили наш народ труїти.

І б'є страшна здогадка дзвоном:
Чому ж це сталось тут, під Львовом?
Ще більша спека скрізь стояла,
Та тільки тут лиш запалало.

Звичайно, паніка – це страшно.
Та від брехні вогонь не згасне.
Повинні люди правду знати,
Щоби нащадків врятувати.

Так, наче відродилось знову
У Скнилові трагічне шоу.
Той вищий пілотаж над нами
У пам'яті стоїть хрестами.

Чи знов Чорнобиль відродився?

Чи посадовець помилився?

І пив забруднену цю воду

Фальшивій владі на догоду.

Чи жартома поклав хтось міну,
Додавши нам адреналіну,
Щоби збудилися краяни,
Бо вибори не за горами.

Хто скаже правду нам, о Боже!

І хто в страшній біді допоможе?

Ми молитви шлемо до неба.

А що робити? Жити треба...

26.07.2007

Ти не москаль

Любий друже, брате мій зі сходу,
Піднімись з колін, на ноги встань,
Ти – дитя великого народу:
Українець ти – ти не москаль.

У неволі дух твій гартувався,
Став міцним, незламним, наче сталь.
Триста літ в армі чужім карався.
Українець ти – ти не москаль.

Розум твій, немов гірське джерельце,
Наче чисті роси, як кришталь,
В тебе щире українське серце:
Українець ти – ти не москаль.

Де пливуть тумани у Карпатах,
Пролягла в долині синя даль.
Тут тебе зустрінемо, як брата:
Українець ти – ти не москаль.

Подаєм тобі ми дружби руки,
Не цурайся ти і їх дістань.
І переступи ту грань розлуки:
Українець ти – ти не москаль.

28.08.2006

Москво, в нас прощення проси

За ті наші поля, що вкрились бур'янами,
І за понижені луки й ліси,
Москво, стань на коліна перед нами
І в Україні прощення проси.

Ти штучним голодом морила люд невинний,
Ламала храми, нищила хрести.
Ти за усе покаятись повинна.
Стань на коліна і скажи: прости.

За цвіт наш український, страчений в катівні,
За те, що не вернулись з лісу батько й син.
А ти не схаменулася й донині.
Москво, у всіх нас прощення проси.

Проси за те, що ти в потилицю стріляла,
В Сибір везла у невідому даль,
Дітей ще ненароджених вбивала,
І на коліна перед нами встань.

Ти нашу націю і мову плюндрувала,
Щоб діти яничарами росли.
Могили наших предків руйнувала –
Провину перед нами замоли.

Ми вистояли й маєм вільну Україну,
Господь додав нам мужності і сил.
За всі страждання наші, за руїну,
Ти прощення у кожного проси.

23.06.2007

Прости нас, Україно

Знов червоніє кущ калини,
Немов соромиться за нас,
За долю неньки України:
Її вже зрадили не раз.

Боролися всі за посади,
За тепле крісло, за сідло,
Пізнали смак шалений влади –
На те вже ради не було.

Де двоє б'ються, користає
Там третій, так було весь час.
І розпач серце огортає:
Гетьманство засліпило нас.

Тепер ми втратили всі шанси,
І знову другосортні ми.
Бог вислухав благання наші,
Та щастя ми не вберегли.

Хотіли бути всі „гетьмани“,
Щоб в руки взяти булаву.
Пожартувала доля з нами –
Надії човен потонув.

Пора задуматись, панове,
Куди ми і за чим йдемо.
Без єдності і без любови,
Ви заведете нас в ярмо.

Ти не сумуй, рясна калино,
Угору віти підіймай.
Прости нас, ненько Україно,
За все прости нас, отчий край.

18.08.2006

Не зрадь його

У нього – нації незламний дух
І гени українські в крові.
Він той, хто переплавить меч на плуг,
Засіє ниви наші
Зерном Надії, Віри і Любові.

Він об'єднав нас на Співочім полі,
Вселив надію знов у майбуття,
Вказав дорогу виходу з неволі,
Як будувати нам нове життя.

Кричали всі тоді йому „осанна“,
Мов Господу, коли прийшов в Єрусалим.
Прийшла пора нарешті довгождана –
І на майдан народ пішов за ним.

Збулася мрія – наша перемога,
І засліпила враз керманичів,
Що навіть забували і про Бога,
Шляхом брехні до влади ідучи.

А люди правду, змучившись, шукали,
Розчарувань плід всюди дозрівав.
Не вірили й тому, кого обрали,
А ворог наш з того лиш вигравав,

Мов доливав ще до вогню олії.

Збирались зборища то тут, то там.

Кричали: – Зрадив наші він надії!

Народ наш зрадив! Зрадив наш Майдан!

Колись ішли з ним за одну ідею,
Спасителя в нім бачили свого.

Як можна враз зробитись фарисеєм,
В усіх гріхах винити лиш його?

Невже брехню так людям втолкували,
Що в час трудний від нього відреклись,
Коли ще перші півні не співали?

Так відреклись від Господа колись.

Все, чим жили, плюндрують те сьогодні.
Не віриться, немов жахливі сни.

Народ лютує, як вовки голодні,

– Свого обранця, – вже кричать, – розпни!

25.08.2006

Помаранчева річниця

Річниця друга, мов звичайний будень.
Притихли всі, як восени птахи.
І на майданах не збирались люди,
Раділи з того наші вороги.

Де польові поділись командири?
Не вийшли до людей вони. Чому?
Лиш купками по вулиці бродили.
Хто відчував за скоєне вину?

Хто байдуже віддав так перемогу
У руки тим, проти кого ми йшли,
І не боялись ні людей, ні Бога?
Портфелі поділити не змогли.

Той день „свободи“ дійсно для нас свято:
Народ прозрів й боятись перестав,
Бо нас багато, нас не подолати!
„Майдан“ відбувсь й старий режим здолав.

Лиш ті не допустили би реваншу,
Хто перемоги відчував ціну,
Хто вболівав за Україну нашу,
За волю чия кров лилась в роду.

Хто склав своє здоров'я на офіру,
На себе взяв невидимий цей фронт.
Лиш тільки той, якому я так вірю,
Промовою підтримав свій народ.

Чому соратники його ховають очі?
Вдають так, ніби кожний десь спішить,
Й з народом спілкуватися не хочуть.
Чи совість пробудилася на мить?

Вони, немов на поминках, страждали,
Пили в кав'ярні каву і щось ще.
Ні Вакарчук, ні Скрипка не співали...
А пізня осінь плакала дощем.

25.11.2006

Зрада чи невдача

Невже це був міраж –
Трембіти на майдані?
І плакала дощами осінь,
Скрізь гасла помаранчеві лунали.
При спогадах у жилах
Кров пульсує й досі.

Скрізь помаранчеві вогні палали,
І не згасав у кожнім серці жар.
Та, мабуть, доля знов пожартувала,
Зіграла з нами необачний жарт.

Як можна було раптом потоптати
Мільйони тих піднесених сердець,
Ті на майданах лозунги крилаті,
Такий порив – звести все нанівець.

І де знайшлись потужні ті машини,
Щоб помаранчевий згасить вогонь?
Які страшні були потрібні сили,
Щоб стерти полум'я з його долонь!

Та ми повинні все тепер збагнути,
Який кмітливий наш „північний друг“!
Чому свободу трудно нам здобути?
Як відірватись нам від братніх рук?

Як пережити зраду чи невдачу?
Як повернути віру в тих дітей,
Що там, на Банковій, в ту мить гарячу
Стояли непохитні ніч і день?

Тоді вся юнь на смерть була готова.
Я вірю в покоління молоде.
Не дай, Господь, потреба буде знову –
Я вірю: молодь нас не підведе.

31.08.2008

Допоможи нам, Боже милий

Великий сум стискає груди:
Ніяк не вийдемо у люди.
Чи брати вила і лопати
Й Верховну Раду штурмувати?

Така в нас влада, не дай, Боже,
Що впоратись ніяк не може.
Щоб прийняти якісь закони,
Чомусь завжди є перепони.

Народ вже більше їм не вірить,
Бо їх брехні немає міри.
З'єднались всі, хто, так сказати,
Рятує Україну-матір.

З них кожний пристрасть нагнітає,
А наш народ простий страждає,
Так закрутилось, завертілось,
Нам вже усе не зрозуміло.

Усі кричать про недовіру
І Президентів, й Кабміну.
А нас ілюзіями тішать,
Хто з них усіх справедливіший.

Все зрозуміло, як у казці:
За владу б'ються можновладці,
Один на другого киває,
Хто Україну розкрадає.

В усіх на серці в нас тривога,
Тепер надія лиш на Бога.
Вже люд простий не має сили,
Допоможи нам, Боже милий.

20.07.2008

Ми збережемо свою свободу

Як маєм край свій боронити?
Проміння сонця в небі гасне.
Ми розгубились, що робити,
Щоби на землю ниць не впасти?

В агонії вже ворог гине,
Йому дає наш недруг ліки.
В усіх куточках України
Мов воскресають двоязикі.

А наш вогонь свободи меркне,
Що грів всіх на Співочім полі,
А супротивник так нестерпно
Ламає нашим дітям долі.

Усе під себе загрибає,
Що будували ми віками.
На найдорожче зазіхає,
Зробити хоче знов рабами.

Лише сліпий цього не бачить
Або глухий цього не чує.
Як нагло в телепередачі
Перед всім світом з нас глузує.

Здоров'я дай нам, Боже, й сили
Заволодіти рідним домом,
Щоб наші діти не просили
Роботи в пана за кордоном.

Не дай на землю ниць нам впасти,
Дай вистояти перед катом.
Не даймо вщент нас обікрасти!
Не даймо знов себе топтати!

14.11.2007

За край свій отчий

Вони ішли вперед,
І падали, й вставали,
Ідея українська в них була одна.
Вони ішли на смерть,
Та смерті не боялись,
І увійшли в безсмертя їхні імена.

Осінь сипле лист під ноги,
В небі лине журно „кру“.
А могила край дороги
Думу навіва сумну.

Тут калина стиглі грона,
Мов намисто, хилить вниз,
Де повстанська кров червона
Пролилась в бою колись.

На Покрови юні хлопці
Зі зброєю в міцних руках
Йшли на клич „За край свій отчий!“,
Встали під повстанський стяг.

Прийняли вони присягу,
Прапор вгору підняли
І у першій своїм змагу
В лісі Чорнім полягли.

Їм калину посадили,
Де сира земля була.
До повстанської могили
Стежка в квітах пролягла.

09.09.2007

Вибору в них не було

Посвята батьковій сестрі Катерині Шайнозі, с. Бабичі

Кати повстанців оточили
У Хмільному – таке село.
Вони не здалися живими,
А вибору в них не було.

Лежали мертві партизани
Біля криниці на траві,
На тілі в них смертельні рани –
Уста всміхались, мов живі.
І привезли сюди дружину
На допит із тюрми кати.
Свого впізнати тут повинна,
Як же їй спокій зберегти?

І раптом погляд зупинила:
Ті ж рідні очі поміж брів,
Під вусами усмішка мила,
Ніби сказати щось хотів.
– Спатрі, спатрі, ну что ж, узнала?
Как деревянный пень, торчїш.
Да ти ж дітей ему рожала,
Теперь, как дура, здесь молчїш.
Мов скам'яніло в неї тіло,
Дивилась, наче на чужих.
Москаль ричав щось озвіріло
І раптом кинувся на них.
І проколов він шпилем груди,
І копнув чоботом в лице.
О Боже! Що ж вони за люди,
Щоб так знущатись над мерцем?!

У них немає в серці Бога,
Це просто тїнь від сатани.
І підкосились в неї ноги,
В очах тумани попливли.
Та потягли її в машину,
Все записали на папір.
Тоді дітей і всю родину
Везли на висилку в Сибір.

09.11.2006

На столі догорала свіча

Зажурилась сосна біля хати,
Як зібралась рідня за столом,
Бо сини не прийшли привітати
Свою матір з Христовим Різдом.

Сіли всі до святої вечері,
На морозі скрипів білий сніг,
Сумно мати дивилась на двері –
Виглядала синочків своїх.

А далеко у лісі сосновім
Партизанський загін спочивав:
Святкували Різдво там Христове.
Запах диму тоді їх продав.

Нараз в небо злетіли ракети,
Вороги ліс взяли у кільце.
Не стихали всю ніч кулемети,
Не далися повстанці живцем.

Під вікном „Бог Предвічний“ лунало,
На сосні сумно сич закричав...
Мати серцем біду відчувала...
На столі догорала свіча...

20.12.2006

Останній лист осінній

*Останнім повстанцям, які
загинули в с. Бабичі біля за-
лізниці в серпні 1952 р.*

Залишилось їх тільки троє
З усієї сотні партизанів,
Спіткала й тих повстанська доля,
Їм не судилось бути з нами.

Не дочекались перемоги
І не дожили свого віку:
Кати прибрави їх з дороги.
Подібним їм немає ліку.

Було їх тисячі – не сотні,
Котрих сира земля накрила
У Соловках, в тайзі холодній,
А скільки їх в лісах в могилах?

Лиш троє їх ще уціліли,
Уже без старших, як прибуду,
Вони всі добре розуміли:
Тривати довго так не буде.

Провідали старого друга,
Що був колись за зв'язкового,
І поселилась в серці туга,
Бо вдома не було нікого.

Село було вже за плечима,
Та вижити не мали змоги.
Розпочалася стрілянина
Біля залізної дороги.

Не повернулися з завдання
Повстанці-хлопці в рідні стіни.
Цих троє – то були останні,
Немов останній лист осінній.

08.11.2006

Останній бій

Шумить ліс сумно смерековий,
Де рвались кулі в перестрілці,
Немов співає колискову
Тим, хто загинув тут в криївці.

А зрадив їх юнак з криївки,
Гадав, за те дістане волю.
Навів облаву він, як тільки
Прийшли повстанці з поля бою.

Десь о дванадцятій, в півночі,
Сполохані здригнулись зорі.
Бій прийняли останній хлопці –
Суша земля купалась в крові.

Тоді під тином схоронили
У Бабичах – село так зветься.
А нині в квітах до могили
Протоптана стежина в'ється.

Стоїть могила в чорнобривцях,
Немов у крові свіжа рана.
Ганьба за проданцям, убивцям,
Борцям за волю – вічна шана.

18.09.2006

Доля повстанця

Низько нахилились верби над водою,
Де об скелю б'ються хвилі річки Стрий.
Йшли повстанці лісом стежкою гірською,
Сипав срібний промінь місяць молодий.

Сіли відпочити, де внизу калина
Обмила росою ніжні пелюстки.
Кожного чекала дівчина, дружина,
Діточки маленькі і старі батьки.

Пролягла терниста бойова дорога,
Та ніхто ні кроку з них не відступав.
І були на серці смуток і тривога,
Та в очах надії вогник не згасав.

Доля у повстанця, мов колюче терня.
Не усім судилось цей здолати шлях.
Їм лише заграла автоматна черга,
На гіллі здригнувся в лісі дикий птах.

24.06.2006

Там, де Чорногора

Де стрункі смереки Чорногору вкрили,
На стежках повстанських лиш трава і хмиз.
Стали зовсім сиві хлопці-побратими
І старечу постать нахиляють вниз.

Груди прикрасили славні нагороди,
На блакитних стрічках – золотий тризуб.
І ворушить спогад давньої пригоди,
Де була криївка і сухий вже дуб.

Проминула юність, відсвистали кулі.
Ще неначе вчора йшов нерівний бій.
І стоїть, як пам'ять тих подій минулих,
Хрест з берези білий на горі крутій.

26.08.2000

Йшла повстанська сотня

Там, де черемшина розцвіла пахуча,
Де стрункі смереки, молодий сосняк.
По стежках зарослих на карпатських кручах
Йшла повстанська сотня, спереду – Різняк.

Чисті гірські води їм знімали втому,
Ясний місяць промінь дарував вночі.
Журавлі вертались з вирію додому,
І летіла пісня журно вдалечінь.

Мов дзвінки, дзвонили весняні джерела,
Вигравав на сонці сріблом водоспад.
І співали тихо хлопці „Ще не вмерла...“
За плечима кожен ніс свій автомат.

І у ріднім місті, де родивсь, в хатині
Знов Різняк між нами, як повстанський стяг.
Подвиги безстрашні, їх безсмертя нині –
В бронзі, у граніті, в віршах і в піснях.

19.02.2006

Дороги не було назад

Покрили трави чисті роси вранці,
Розливсь довкола квітів аромат,
Ішли до бою юнаки-повстанці,
У них дороги не було назад.

Повстанці йшли по горах і долинах,
З них кожний зброю у руках тримав,
Щоб вільна була ненька Україна,
Щоб кат московський край наш не топтав.

Щораз вкривались димом гори сині,
Нерівні сили – хлопці йшли на герць.
Слова останні: – Слава Україні!
Сира могила і з берези хрест.

24.01.2006

Йшла війна за Україну

Шумно ліс шумів сосновий,
Йшла розмова тихо,
Раптом закричали сови:
Відчували лихо.

Почалася стрілянина,
Йшов брат проти брата.
Був брат з Сходу України
Під знаменом ката.

Освітили ліс ракети,
Рвалися гранати.
Торохтіли кулемети,
Гинули солдати.

Наповал лежали хлопці
З тризубом й зірками.
Боронили край свій отчий
Різними стежками.

І кого ж за те винити?
Триста літ – немало.
Схід і південь московити
Зрусифікували.

Хто кому стріляв у спину?
Гнів збудивсь в нащадка.
Йшла війна за Україну!
І на тому крапка.

18.09.2007

А гори димлять

Зігрівало сонце землю ще вологу,
Що вмивалась раннім весняним дощем.
Виряджала мати сина у дорогу,
Сльози витирала хусткою з очей.

Йшли у бій нерівний і діди, і внуки,
Хто за Україну в серці біль носив.
Більше трьохсот років зброю з рук у руки,
Наче естафету, брав у батька син.

Падали за волю наші юні чати,
Їм згасали зорі ясні в небесах.
Виглядала довго з лісу сина мати,
Зводила свій погляд на Молочний Шлях.

Плекану надію у серцях носили,
Що ось-ось настане довгожданий час.
Голубі петлиці вицвіли в могилах,
Та живуть герої в пам'яті у нас.

Днів тих полум'яних свідки є донині,
Рани кровоточать стільки довгих літ.
Чом не визнають їх на державнім рівні?
Подвиги повстанців оцінив весь світ.

Височать у квітах пам'ятні могили,
З білої берези там хрести стоять.
Килими з барвінку рясно землю вкрили,
А Карпати сині вдалині димлять.

07.05.2007

Легендарний карпатець

Коли застеляли опришки слід димом,
Крізь призму років – до двохсот п'ятдесят –
У день смерті Довбуша сталося диво:
Підписаний про незалежність був акт.

Ким був справді Довбуш: чи месник, чи злодій?
І як перервався життя його шлях?
Та правду про нього знайти було годі,
А нині є відповідь на сторінках.

Про нього складали пісні і легенди,
Він до непокори людей закликав.
Жив не для наживи в розбоях щоденних –
Гнобителів свого народу карав.

Судилось померти йому не від ката –
Від гуцула рук, що не раз в нього був.
У селі Космачі, де Стефкова хата,
Господар у нього сам стрілив впритул.

І не через Дзвінку, як пісні співали,
А пан нагороду за те обіцяв,
Щоб Довбуша владі у руки віддали.
То й матиме поле, яке обробляв.

Для бідного поле – велика спокуса.
І вкрило свідомість на мить забуттям.
Віддав його зрадник, як Юда Ісуса.
Та й, може, картав він себе все життя.

І кров'ю стікав в лісі месник народний,
На допит його у корчму принесли.
Застиг на лиці в нього погляд холодний,
Сказав: „Про скарби не дізнаєтесь ви“.

Душа полетіла у сині простори,
В вечірньому небі нам світить здаля.
Донині лежать ці скарби в Чорногорі,
І ними багата України земля.

05.09.2007

Рід княжого благословення

В горах, де срібний впав туман, мов для прикраси,
Де беркут над вершинами піднявся у політ,
Живуть нащадки славні, древні Драго-Саси,
Від лицарів йде їх шляхетний родовід.

Це рід від тих, хто у походи йшов Христові,
Щоби звільнити від невірних Божий Гріб,
І хто за рідний край на смерть піти готовий –
Це ті, хто нації своєї оберіг.

В їх лицарським роду зберігся кодекс честі:
Шляхетність, вірність й справедливість – понад все.
Глибока віра східного обряду в серці,
І кожен з них чесноти гордо ці несе.

В Галичину родинами переселялись.
Ознака їх шляхетності – родинний герб.
Через віки нащадки роду повертались,
Військове ремесло набувши вже тепер.

Стоять донині ще в карпатських селах храми.
В них плитовидний камінь був за матеріал,
Де групувались разом Саси-Галичани
Біля церков-фортець, щоб ворог не напав.

Там проявилась вдача, лицарів характер,
Супроти ворога ставали пліч-о-пліч.
В архівах збереглися ще козацькі акти:
Творилась з роду Сасів Запорізька Січ.

У визвольній війні повстанські йшли загони.
Тут лицарі-герої відродились знов.
Мужі із тих гілок творять тепер закони,
Що бережуть до мови й нації любов.

Традиціям донині вірні Драго-Саси,
Щоби не зменшувався лицарський їх рід.
Крізь призму пройдених століть, у дні вже наші
Шанують прадідівський славний заповіт.

20.12.2007

Повстанець „Орлик“

Посвята пану Романові Малярчину

Ще зовсім юним він пішов в ОУН
І на могилі стрільців склав присягу,
Бо сам з стрілецької родини був:
Йшов батько в бій під синьо-жовтим стягом.

Обрав юнак собі нелегкий шлях
Там, де столітні буки і ялини,
Де рвалися гранати у лісах
І йшли бої за волю України.

Пішов, де серце кликало його,
Де дикі звірі в скалах спочивали,
У Провід, де було інформбюро,
Під керівництво Федуна (Полтави).

Свою там мужність хлопець проявив,
Не раз дививсь в холодні очі смерті,
Коли в підпіллі вихід знаходив,
Щоб донести важливі документи.

Під псевдо „Орлик“ гори облітав,
Та вороги враз крила обстріляли.
За дріт колючий у Сибір попав,
Туди, де долю нам кати кували.

Залишив в лісі свій кривавий слід,
Мов кетяги червоної калини.
На вітвар склав красу юнацьких літ,
Став жертвою во ім'я України.

Вже прогримів у Києві салют,
Бійці пройти Хрещатиком зуміли.
Не всі ще їх борцями визнають,
За них говорять вже тепер архіви.

У нас в житті частенько так бува,
Що ми чомусь не можемо відділити
Полову від добротного зерна.
На то не має ради! Що зробити?

08.12.2007

Ти ветеран

Ти зовсім юна ще була,
Коли обрізала косички,
Мундир повстанський одягла
І мазепинку замість стрічки.

Ти знала, що потрібна там,
Де в лісі рвалися гранати,
Де кров текла зі свіжих ран,
Де димом вкрилися Карпати.

І ти пішла у сам вогонь,
Щоб бути там на полі бою.
Ти напувала із долонь
Бійців поранених водою.

Тримала тих, хто уцілів,
Ти на руках своїх дівочих.
Стискалось серце, біль щемів,
Коли у них згасали очі.

Вже не одна пройшла весна,
Давно зарубцювались рани.
Покрила скроні сивина,
Та в снах приходять партизани.

Не все вкрив забуття туман,
І ти пишався тим нині.
Бо ти – повстанець-ветеран,
Живеш у вільній Україні.

Минуло стільки мирних літ,
І ти давно вже не дівчисько.
Зоставсь в історії твій слід.
Тобі за те вклоняюсь низько.

02.02.2006

Ув'язнена скрипка

*Присвячується голові організації
Товариство політв'язнів, членові
КУНУ, зв'язковій пані Євгенії Гимон*

Де тріскучі морози сибірські,
Там в тайзі людський слід пропадав.
Там дзвеніли пісні українські,
„Старший брат“ юний цвіт розпинав.

Де сніги і бараки довкола,
Дріт колючий і вишки катів,
В ніч морозну, немов колискова,
Голос скрипки крізь ґрати дзвенів.

Не здолав ані голод, ні втома
Патріотів, за волю борців.
І в Сибіру, далеко від дому,
Дух незламний в них жив і міцнів.

Конвоїри там наче скажені.
Де взялось в їх душі стільки зла?
В'язнів били, немов навіжені,
Всі закони їх лють обійшла.

В один табір усіх об'єднали:
Крадіїв, політв'язнів і тих,
Хто себе у насильстві „прославив“,
Всіх злочинців і вбивців страшних.

Важка праця на лісоповалах
Обезсилила душі й тіла.
Тільки скрипка снаги додавала,
Синім птахом надія жила.

І ридала ув'язнена скрипка,
Рвалась піснею ген із-за ґрат
Журавлем в небі туга велика
З Воркути аж до рідних Карпат.

17.05.2006

Не нарікаю я на долю

*Присвячується членові КУНу
пані Оксані Різняк, сестрі роз-
відника УПА Романа Різняка
(Макомацького)*

Не нарікаю я на свою долю,
За те, що молодість пройшла на засланні.
Гніздо родинне знищене війною –
Гіркий шматок діставсь не лиш мені.

У спогадах – Сибір, лісоповали,
Родини втрата – рана, що завжди болить.
Скількох людей зустріла там цікавих!
Я вдячна Господу за все, за кожную мить.

І вдячна я, що ще живу сьогодні,
Бачу Україну ту, якою є.
Зробити все нараз ніхто не годний.
Спасибі Богові за все, що нам дає.

Ми світло бачимо в кінці тунелю,
Ще нелегкий нам треба подолати путь,
Щоб кожний з тих не думав про портфелі,
Які до влади з обіцянками ідуть.

Я вірю в те, що день такий настане,
Що трісне та скала колись непробивна.
Засвітить ясне сонце ще над нами.
Лише тоді в нас мрія здійсниться сповна.

Люблю я нашу мову солов'їну,
Пишаюсь, що причетною була
До тих подій, що творять Україну,
Що іскра боротьби в мені завжди жива.

13.09.2006

Ми прийшли сюди

І нині знову всі сюди прийшли ми,
У ці прекрасні, теплі дні весни.
Сивоголові хлопці-побратими –
Це суцці свідки грізних днів війни.

Стоять схилившись тут вони сьогодні,
Снують над ними спогади, думки.
Як у криївках в холод і голодні
Пройшли їх кращі молоді роки.

Свистали кулі їм над головою
І в очі смерть дивилася не раз.
Та знову в юні руки брали зброю,
І знову сотник видавав наказ.

Ти нині вільна, рідна Україно,
Вони здолали свій тернистий шлях,
А скільки крові пролилось невинно,
Щоб майорів наш синьо-жовтий стяг,

Щоб не пропала українська мова
І дзвінко пісня знов лунала в світ,
Щоб наша нація була здорова
Й продовжувався наш козацький рід.

10.12.2008

То, мабуть, доля

*Покійній Марії Дубик із села Схід-
ниця – матері літописця В'ячеслава*

Враз вісточку сумну прислали
Для командира в сині гори,
Що дівчину його забрали
Енкаведисти в „чорний ворон“.

Були стривожені повстанці,
Та не було на тее ради,
Щоб дати поміч полонянці.
Чому й за що її хтось зрадив?

Вона була для командира
І зв'язкова, і наречена,
Колись була б його дружина.
Вселилась туга нескінченна.

Покрились сумом гори й доли,
Немов затихли всі потоки,
А полонянку аж до Львова
Кати відправили на допит.

І краялось у хлопця серце,
Пекло у грудях, наче рана,
Та відчував таке він вперше:
„У небезпеці там кохана“.

Зловісна трійка засудила,
Рятунку він не зміг їй дати,
Спіткала доля нещаслива:
На десять літ в Сибір за ґрати.

І слали знов сумну новину
Тепер в сибірські каземати:
„Коханий командир загинув“, –
Дали їй обережно знати.

Неначе грім ударив з неба,
Від баченого ледь не вмліла,
В дворі на зоні перед себе
Свого коханого зустріла.

І схаменулася: „О Боже!
Його живого вже немає,
Цей хлопець так на нього схожий“.
То, мабуть, доля. А хто знає?

Пройшло тюремних десять років,
В них підростали вже хлоп'ятка.
Два місяці було до строку –
Зарізали бандити батька.

В тюрмі сидів, бо був багатий,
Мав особняк у Ленінграді.
Йому би мусили віддати,
А так зоставсь дарунок владі.

Усе скінчилось, слава Богу –
Покине ось залізні ґрати.
Сказав начальник їй в дорогу:
„Вези тих двох щенят на запад.

Тобі даю таку пораду,
Послухай слів моїх, тим паче,
Як ступиш крок до Ленінграда,
Щенят ти більше не побачиш“.

Приїхала в село рідненьке,
І серце краялось з розпуки.
Синочок на руках маленький,
А старшого вела за руку.

Неначе покритка, з сльозами,
Вернулася до своєї хати.
Кати ж їй строго наказали
Рід чоловіка не шукати.

А діти вирости з маленьких,
Й не знали батьківського роду.
Пишалася синами ненька:
Син старший – гордість для народу.

27.02.2007

Рінго

(Пес Макомацького)

На фото рід увесь зібрався
Перед війною, до розлуки,
Собака Рінго* теж всміхався,
Лизав господареві руки.

Враз заgrimіли наче громи,
Мов диму кинув хтось завісу.
Зібрались хлопці у загони,
Пішли зі зброєю до лісу.

А ворог лютував навколо,
Вивозили всіх до Сибіру.
І вся родина Різняка
Життя поклала на офіру.

Собака Рінго зажурився –
Стояла пустокою хатина.
Де друг Роман його подівся?
Куди поділась вся родина?

В міліції зробили будку,
Щоб вийти на Романа, звісно.
Пес завивав, шукав рятунку,
Ланцюг зірвав, побіг до лісу.

Там Рінго віднайшов Романа,
Заскавулів, почав лизати,
Була ця зустріч так жадана –
Пером не можна описати.

Один до одного тулились,
Бо віднайшлась душа єдина.
І сльози перлами котились,
Як у собаки, так в людини.

* Рінго – пес Макомацького, що був в них на господарці і якого виховував Роман. Не раз рятував пес Романа від смерті.

Романа ранили у ногу –
До нього пес прибіг полями,
В ліс заволік його з дороги,
Лизав, аж той прийшов до тями.

Різняк боявся за побратимів:
Бо ворог може слідкувати
Й до нас прийде стежками тими,
Що бігав пес у ліс від хати.

Виляв хвостом пес, радо бігав
І заглядав Роману в очі.
Та не здогадувався Рінго,
Що друг його убити хоче.

Піднявсь Роман і кинув палку:
„До мене, Рінго! Йди, так треба“.
В собаку, що ростив від малку,
Він вистрілив, зойк линув в небо.

Ще тепле тіло вкрив землею:
„Як, друже, буду я без тебе?“
Обтерся шапкою своєю.
І знову вистріл линув в небо.

01.03.2007

Де сплять герої

Знов мелодійно лине гімн над рідним краєм,
На вітрі синьо-жовтий прапор майорить.
І нині ми низенько голови схиляєм,
Де юний цвіт в могилі непробудно спить.

Вони не доросли, щоби батьками стати,
Їм соловейко пісню ще не доспівав.
На перемогу їх благословляла мати,
Щоби ворожий чобіт край наш не топтав.

Взяли у юні руки хлопці міцно зброю:
Їм пролягла стежина у густі ліси,
А серце в матерів стискалося від болю
І било дзвоном в скронях: „Господи, спаси“.

З них не один до уст дівочих не торкався,
Хтось може ще і не голився до пуття.
На вірність Україні кожен присягався,
Й Героями пішли у вічність із життя.

Там, наче краплі крові, ягоди калини,
Як сльози, капає додолу з них роса.
Де сплять невизнані герої України,
Їх слава лине піснею у небеса.

20.06.2007

їх стратили за волю

Вони були, як цвіт калини,
Коли відчули серцем довг:
„В неволі рідна Україна,
А в нас тече українська кров“.

Лишили рідних і коханих,
Пішли за волю хлопці в бій,
Щоб розірвати всі кайдани,
З ярма народ звільнити свій.

І там при здійсненні завдання
Була невдача, був провал,
А потім – суд і покарання:
Їх свій народ катам віддав.

Їх збили палками до крові,
Ногами скопали, мов псів.
В чужім селі, в снігах, на полі
Ледь піднялися – ще живі.

Бо ворог справжню скрив провину
І видав їх за крадіїв.
„Ми боремось за Україну,
Ми – партизани, ми – свої“, –

Сказавши, хлопці обнялися,
І білий світ в очах померк.
Герої Білас й Данилишин
Були приречені на смерть.

Тут люди на коліна впали,
Серця стискалися з жалю:
На страту ворогам віддали
Борців у рідному краю.

Грудневим ранком в ріднім Львові
Дзвонили дзвони в всіх церквах...
Їх обірвали на півслові,
Затихло „слава“ на устах.

10.11.1995

Там в листопаді світяться свічки...

На Янівському цвинтарі у Львові
Цвіт Галицької Армії спочив.
Це ЗУНРу необпалені герої,
Хто в вісімнадцятім історію творив.
Холодні хмари у клубки збивались,
І жовте листя сипав листопад,
На сторінках події вкарбувались,
Що відбувались майже сто років назад.
На вулицях ішли колони війська,
Їх радо зустрічав осінній Львів.
Творилася держава українська,
На ратуші наш рідний прапор майорів.
Та не судилось бути Україні –
Соборність ми тоді не вберегли.
Родючі землі наші ще донині
Для ворогів весь час приманкою були.
В одних були ми бидлом й русинами,
Для інших – малороси і хохли.
Винищували націю віками.
О, Боже, як ми тільки вижити змогли?
Героїв стільки ця земля зродила,
Які життя за волю віддали, –
Перелічити всіх їх неможливо,
Історики про них писатимуть томи.
Тепер у нас своя є Батьківщина,
Її ніхто не відбере уже.
І з нами завжди Бог і Україна,
Ми віру у майбутнє свято бережем.
Ми той народ, який не помирає,
Борці в борні безсмертними стають,
Через віки в граніті воскресають.
Ми той народ, кого нескореним зовуть.
Все золотом покрила осінь знову.
Події ті хвилюють крізь роки.
На Янівському цвинтарі у Львові
Завжди у листопаді світяться свічки.

31.10.2007

Слід Великого Вкраїнця

*Присвячено дню відкриття
пам'ятного знака В. Біласу*

Летіла пісня мелодійна,
Звучала музика врочиста,
Бо свято в нас було подвійне:
Зелені свята і День міста.

В цей день відкрили знак пошани
Герою Біласу – честь й славу.
Він наш незламний трускавчанин,
В борні творив свою державу.

Василь зростав, ідеї вірний,
Від інших він не виділявся,
Плекав любов до України
Й віддав життя, не завагався.

Жила родина тут в хатині,
Тепер знак шани в квітах-вінцях.
Слід пам'ять зберегла донині –
Той слід Великого Вкраїнця.

Там, за селом...

Там, за селом, стоїть могила,
На ній – з берези білий хрест,
Калина гілля нахилила,
Барвінок виплутав вінець.

Над нею не дзвонили дзвони
І мила сліз не пролила,
Чекала мати сина вдома –
Не знала, що його нема.

Його нещадна смерть скосила –
З коня він впав лицем в траву,
І кров червона землю вкрила.
Лунало в небі журно: „Кру“.

Розмова з давнім другом

Христос Воскрес! Близький мій давній друже,
Чогось мене ти мов не впізнаєш.
Здається, ти мені нерадій дуже?
Чи ти забув мене, а чи вдаєш?

Колись ми разом бігали до школи,
Згубились тут в траві мої сліди:
Не раз ми пасли „очередь“ – корови,
Ніщо не віщувало нам біди.

Та враз над краєм кулі засвистали...
Обрали різні ми тоді стежки.
Я в ліс пішов – мене повстанцем звали,
Тебе червоні вабили зірки.

Тоді я бачив вільну Україну
В думках своїх, у мріях і у снах.
І тільки ти був другом тим єдиним,
З яким ділився я життям в лісах.

Ось автоматна черга по криївці –
І там стріляли в хлопців наповал.
А тих, хто вижив повезли чужинці
В Сибір, в тайгу, далеко на Урал.

Найкращі роки я в тюрмі залишив.
За що, скажи, мене ти так прирік?
Чого навів тоді на нас облаву?
Та ти ж до хліба легкого не звик.

Я знову тут, чого ховаєш очі?
Чого з грудей радянський орден зняв?
Ти запродав нас всіх і край наш отчий,
Ти все святе на орден проміняв.

Чого траву ти під ногами топчеш,
Слова ковтаєш, ані пари з уст.
Чи сам собі таки признатись хочеш
Про зраду? Чи розкажеш ти комусь?

Ти весь упрів, в руках тримаєш шапку,
Чи на руках своїх ховаєш кров?
А ти колись чи мав таку ще гадку,
Що в нас шляхи переплетуться знов?

Христос Воскрес! Йї воскресла Україна.
Ми вільні нині в рідному селі.
Цвіте наш сад. В саду моя хатина,
Знов вивелись лелечата малі.

02.05.2006

Засурмили знов сурми

Де верба над водою схилилась,
Солов'їна там пісня дзвенить,
Там покрита барвінком могила,
В ній стрілець молоденький лежить.

Не дзвонили над ним з сумом дзвони,
Не було ні ридань, ані сліз.
Лиш копитами бив кінь вороний –
Свого вершника мертвим привіз.

Вбита горем пішла з світу мати,
Тяжко батько старий зажурився,
Що не буде кому поховати,
Як піде він у вічність колись.

Засурмили знов сурми в дорогу,
В бій стрілецький загін поскакав.
Соловейко співав колискову,
Чорний ворон у небі кружляв.

Квітень, 2006

Збулася мрія

*До відкриття пам'ятника
Степанові Бандері у Львові*

Гімн урочисто лине понад Львовом,
Пливуть осінні хмари без упину.
Прийшов до нас Степан Бандера знову
Поглянути на неньку Україну.

На постаменті в міді став на площі,
Зібрав народ у день святий Покрови.
Зійшлись сюди усі, немов на прощу,
Бійці його уже сивоголові.

І стали струнко під його знамена
Ряди бійців і німецьких, і кволих.
Усіх згадали нині поіменно,
Хто не дожив до тих подій святкових.

Під ноги сипле осінь жовтим листом,
Бійці від сліз своїх втирають лица.
Із уст старечих понад рідним містом
Повстанська пісня мелодійно ллється.

Це їх бандерівцями називали
І ворогом держави і народу,
У казематах в спину їм стріляли –
Вони ж були борцями за свободу.

Ім'я борець – винагорода гідна,
А не подачка влади їм, як милість.
Повстанське військо визнати потрібно!
Коли ж настане, Боже, справедливість?

Радіє молодь нині з вами разом,
Збулась у Львові мрія довгождана.
Бандера був для вас дороговказом,
Вам честь, борці, і всім полеглим шана.

14.10.2007

Ми в єдності зросли

Ти з попелищ зродилась і з руїни,
Струсила з себе попіл забуття.
І підняла свій прапор, Україно,
Упевнено ступаєш в майбуття.

Ти увінчалась славою героїв,
Ведеш народ величний до звитяг,
І з піднятою вгору головою
Виходиш ти на європейський шлях.

В нас від Русі коріння йдуть державні,
І Володимира нам світить герб,
Князі великі, наші предки славні,
Які дороговказом є тепер.

І світла пролягла для нас дорога,
Ми силою у єдності зросли.
Надія в нас на себе і на Бога,
Не треба нам Америки й Москви.

25.08.2007

Нащадки ми своїх героїв

До вісімдесятої річниці утворення Організації Українських Націоналістів

Коріння КУНу йдуть від часу Коновальця,
Чиє ім'я безсмертям вкрите навіки,
Бо кров його за нашу волю пролилася,
Під проводом кого йшли в бій січовики.

Коли на Маківці ішли бої нерівні,
То докорінно виникла ідея ця:
Своє потрібно мати військо Україні.
В життя лиш Коновалець втілив до кінця.

Був створений стрілецький курінь для початку,
Звичайним вояком Євген ввійти збагнув.
Тоді зростала кількість стрільців по порядку,
Одним з найбільших курінь Коновальця був.

У вісімнадцятім вдалось повстання розгромити,
І курінь Коновальця „Арсенал“ узяв.
Званням полковника його нагородити
Привладний уряд український наказав.

В свої обійми взяв золотоверхий Київ
Й відвів йому в історії важливу грань.
Присвоїв сам Петлюра на плацу Софії
Звання отамана – одне з найвищих звань.

Хотілось Коновальцю ще в роки двадцяті,
Щоб воедино об'єднались захід й схід,
Щоб неподільна була Україна-мати,
І визнав би державу нашу цілий світ.

Тоді в двадцять дев'ятім КУН зібрався вперше,
Створилася організація ОУН –
То є глибокий корінь нашого конгресу,
Де першим головою Коновалець був.

В тридцятих вже ОУН весь край заповонила,
Полковник Коновалець всіх доклав зусиль.
По континентах скрізь еміграційні сили,
Немов клітинами, єднались звідусіль.

І сталінський режим відчув тоді загрозу,
То й вирішили знищити керівника.
Шукали пристроїв, щоб знищити відразу ж,
Як тільки постанову прийняли в ЦК.

Чекали вісім літ того моменту,
Коли у Роттердамі вбивцю стрів Євген.
Він прийняв за свого радянського агента,
І вибуховий пристрій спрацював в момент.

ОУН жила і після знищення Бандери,
Й коли помер Шухевич, не відбувся збій.
І в шістдесяті ще московські мародери
Вели з оунівцями свій останній бій.

І нині ми є члени партії тієї,
Чий корінь глибоко іде, аж звідтіля,
Тож запитаймося у совісті своєї:
„Чи ми не осквернили Провідника ім'я?“

23.08.2007

Наша рідна мова

Для нас ти – мова найрідніша,
Як промінь сонця в небесах.
За полум'я для нас тепліша,
Стійка, немов на злеті птах.

Ти мелодійна, наче пісня,
Гучна так, немов весняний грім.
Гостріша ти за бритви вістря,
Ти як потоків передзвін.

Для нас ти – мов орган у храмі,
Ти – скрипки першої струна,
Ти – ніжна колискова мами,
Перлина із морського дна.

Ти – духу нації вершина,
Непробивна, немов граніт.
Ти неповторна та єдина,
Яку обрав наш славний рід.

12.11.2007

Відлуння

Відлунням приходять роки повоєнні,
І будить свідомість в серцях наших щем.
Холодний, голодний наш люд убієнний
В могилах лежить, де хрести без імен.

Скажіть, нехай знає найменша дитина,
Як взяв нас в обійми свої старший брат:
Сльозами і кров'ю вмивалась Україна,
Топтав нашу землю безжалісний кат.

Ти чула той стогін, моя Україно,
Що линув до нас в соловецьких лісах.
Ми кожного з них пам'ятати повинні,
Вони вічно житимуть в наших серцях.

28.06.2008

Одна в цілім світі

Моя Україна –
Найкраща країна:
Тут ріки й озера,
Безкраї поля;
Тут грона калини,
Пісні солов'їні, –
Одна в цілім світі
Така тут земля.

Дніпровські тут кручі,
Долини квітучі.
В вечірньому небі
Тут сходить зоря.
Носила тут ненька
Мене під серденьком,
В краю тім чарівнім –
Колиска моя.

Торкалась устами
До рук милих мами.
Мене тут п'янили
І м'ята, й чебрець.
Мене чарували
Гірські перевали
І місто в долині,
Що звуть Трускавець.

19.03.2008

Вернутись хочу в Україну

Так хочеться вернутись в Україну,
Побачити лелеку у гнізді,
Побачити стареньку ту хатину,
Відчути дух славетний прадідів.

Почути дзвін струмків весняних в лісі
І шум води карпатської ріки,
Побачити гніздечко, звите в стрісі,
І, наче сніг, черемхи пелюстки.

Вдихнути запах свіжого ще сіна,
Коли в траві стрекочуть стрибунці,
Залізти в чисту воду по коліна,
Дощу відчути краплі на лиці.

П'яніти від медових квітів липи,
Сховатися від спеки уночі.
Нектар із уст таких коханих пити –
Не втамувати спрагу ту нічим.

Торкнутися зеленої ялини,
Що виросла високо десь в горах,
Почути журну пісню журавлину,
Відчути смак калини на вустах.

Побачити у небі ясні зорі,
Що вечір їх розсипав в небесах.
Побачити грайливі хвилі в морі,
Вернутись в Україну, хоч у снах.

24.02.2008

На чужині

Синовій дружині Вірі

Шумлять бистрі ріки, зелені ліси,
І гори високі небес дістають.
Ніде не зустрінеш такої краси,
А рідний цей край Україною звуть.

На чужині нам сниться Україна:
Калини квіти білі у гаю,
Дзвінка до ранку пісня солов'їна,
Черемхи запах в рідному краю.

Пливуть хмаринки в небі, мов лелеки.
Їх проводжаю поглядом своїм
І посилаю вістку в край далекий –
На Україну, там, де рідний дім.

Де гнуться верби низько над водою,
Там срібні хвилі бачу я у сні.
Словите серце сумом і журбою
Без України, тут, на чужині.

Я з буйним вітром тихо розмовляю,
Свої тривоги й радощі ділю.
Знов повернусь до тебе, рідний краю –
Я Україну над життя люблю.

12.03.2006

Не повинні ракети злетіти

З гучномовців пісні не стихали,
Лилась музика з вікон і сміх.
Незалежності день святкували,
Бо це свято найбільше за всі.

Шикувались колони святкові,
Починався на площі парад,
Під оркестр йшли шеренги військові,
І услід їм лунало „ура!“.

Пішла техніка тут розмаїта,
Такий видали війську наказ.
Все машини везли від зеніток...
Наша сила була напоказ.

І побачила ціла планета:
У нас зброя міцна, наче сталь,
Найсильніші у світі ракети,
Що летять у незвідану даль.

Не повинні ракети злетіти
Ні у нас, ні на іншій землі,
Щоб росли і всміхалися діти
Й повертались до гнізд журавлі!

Не повинні ракети зриватись,
Щоби дим не вкривав небеса,
Щоб слізьми не вмивалася мати,
Землю чиста щоб вкрила роса!

Не повинні ракети злетіти!
Хай ростуть і всміхаються діти!

Моє село – моя столиця,
Моя маленька батьківщина.
І де б я не була у світі,
До тебе лину як пташина.
Я поклонитись хочу низько,
Де пам'ятний хрест біля двору,
Там, де пройшло моє дитинство,
І де була родина в зборі.

Ви не зрікайтеся села

Цвінуть багряні чорнобривці,
І мальви дивляться в вікно.
Біля порогу на сходинці
Матуся нас чека давно.

Ви не зрікайтеся села,
В яким колись ви народились.
В яким стежина пролягла,
Де босі ви по ній ходили.

Ви не зрікайтеся села,
Де вишні білі розцвітали
І де найперші в вас слова
У цій хатині пролунали.

Ви не зрікайтеся села,
Де ви зробили перші кроки,
За руку мати вас вела
У школу вперше на уроки.

Ви не зрікайтеся села,
Де мати вас благословила,
Сорочку вишиту дала,
Щоб в чужині вас хоронила.

Ви не зрікайтеся села,
В яким з доріг вас зустрічали,
Де хата батьківська була,
Де так на вас завжди чекали.

Ви не зрікайтеся села,
Де в гніздах вивелись лелеки.
Ви не зрікайтеся села,
Де у могилах ваші предки.

25.07.2008

Пам'ятний хрест

В нас хрест пам'ятний* стоїть біля дороги,
Між полями там межа була колись.
І донині чути відгомін тривоги,
Спогади в легендах смутно збереглись.

Господарі поле вранці засівали,
Приглядався кожний пильно до межі.
Не один десяток літ ворогували,
Берегли ненависть у своїй душі.

Хтось приходив перший, щоб зорати поле,
То межі шматочок нишком приорав.
А другий, прийшовши, вже із злої волі
Цю межу для себе ніби відбирав.

Так роки минали, злоба виростала,
Гнів уже всі межі людські переріс.
Наступив Великдень, скрізь весна буяла,
Стрілись господарі у Великий піст.

І ніхто не знає, при якій розмові
Блиснула сокира і рознісся крик.
На межі лежало тіло безголове,
Другий, як примара, з переляку зник.

Де неслися хмари весняні над Бугом,
Ще холодні, хвилі вийшли з берегів.
Віднайшов свій спокій там господар другий,
Смерть лиш примирила давніх ворогів.

Посвятили діти хрест, де їхнє поле,
Обнялись в жалобі люди молоді,
Щоби ворожнечі не було ніколи –
Де живе ненависть, бути там біді.

За часів радянських всюди по дорогах,
Нищили хрест кожен, де б він не стояв.
Дивом уцілів цей, як пересторога,
Щоб ніхто ненависть в серце не впускав.

11.08.2006

* Пам'ятний хрест край дороги в с. Бабичі (Лісничівка).

Чи ви б те дерево зрізали?..

Зовсім недавно край дороги
Медовий запах розливався.
Чим завинила перед Богом,
Що пень від липи лиш зостався?

Колись давно було тут поле,
Із вітром колоски шептали,
А потім, в пам'ять злої долі,
Хтось із родини хрест поставив.

На знак трагедії сумної
Тут корч терновий посадили,
Під час московської сваволі
Тернові гілки хрест прикрили.

А потім посадили липу,
Щоби цвіт ніжний дарувала.
Та сталось непоправне лихо –
Комусь та липа заважала –

І зрізав липу хтось, на диво.
Немов пустир став серед літа.
Чи, може, небо заступила?
Чи мало було комусь світла?

Колись, бувало, в якесь свято
Молитись стане перехожий,
А липа гіллячком крилатим
Дарує тінь у день погожий.

Ось тут будинок збудували
І сина, мабуть, теж зростили...
Чи ви б те дерево зрізали,
Якби колись його садили.

10.10.2008.

Старицька церква

Мене в селі хрестили в тому храмі,
Три куполи знялись хрестами вверх.
Колись мені розповідали мама –
У спогадах думки снують тепер.

Ось принесли мене, щоб охрестити,
Вже „Вірую“ священик прочитав,
Церковні дзвони почали дзвонити,
Трагедії ніхто з них не чекав.

Тримали хресні там мене маленьку,
Отець відправив хрещення обряд,
Запеленали в пелюшки швиденько...
Заторохтів в корчах десь автомат.

Вмить загуділи в небі бомбовози.
Де храм стояв, – піднявся чорний дим.
Ти допоміг усім нам, милий Боже,
Тоді й отець залишився живим.

Від храму залишилися лиш руїни,
На куполах погнулися хрести,
Облуплені тоді стояли стіни,
Хоч щось хотіли люди зберегти.

Вказівку потім видала держава:
Знести хрести, все розібрати там.
Як Україна незалежна стала, –
Взялись усі і відновили храм.

Знов піднялись три куполи у небо,
Хрести греко-католицькі стоять.
Ту радість всім еством відчути треба:
Мій храм живе, де похрестилась я.

08.12.2007

А замість квітів – кропива

Калина біля броду
Не росте без сонця,
Як я без свого роду
У чужій сторонці.

Так хочеться приїхати в село,
Туди, де у дворі росте калина.
Туди, де жила вся моя родина,
Де б'є з землі цілюще джерело.

Хоч би на мить ступити на поріг,
Щоби з душі прогнати втому,
Як повернуся я додому
У рідний край свій із чужих доріг.

І спрагло склянку випити до дна
Такої свіжої водиці
В дворі із нашої криниці,
Холодної, із повного відра.

У спогадах все повернути знов,
Відчути ніжний запах квітів,
Тих, що цвіли в городі вліті,
Щоби збентежилася в грудях кров.

Мов страшний сон, кругом густа трава,
З калини листя облетіло,
Вода в криниці помутніла,
І замість квітів – буйна кропива.

12.11.2007

Спогади

Я чую пісню, тату,
Що ви колись співали, –
„Як з Бережан до Кадрів
Січовики манжали“, –

Тоді, у ріднім краю,
Як я була маленька.
І туга серце крає,
Мій тату дорогенький.

Не раз було зі мною:
Розмова йшла тихенько
Про України долю
І стрільців молоденьких,

І про повстанські схрони,
Де хлопці ночували,
І про страшні загони
Московської навали.

Як жаль мені, мій тату:
Ви днів тих не дожили,
Щоб вільно заспівати,
Пісні, що нас навчили.

Скажу я вам ще більше:
Ви би пишались мною –
Я нині пишу вірші,
Тим, хто боровсь за волю.

30.07.2007

Мелодія летіла в світ

Батькові Петру Федині

Ридала скрипка в тишині,
Мов вимовля слова сумні,
Там юний хлопець вигравав,
Журбу на струнах виливав.

Як інші, хлопець підростав,
Батькам надію подавав,
А виповнилось вісім літ –
Затьмарився дитячий світ.

Кіннота йшла через село,
Між ними там лоша було,
За гриву хлопець лиш схопив,
Як кінь його копитом збив.

І заболіло, й запекло,
Залилось кров'ю все чоло.
Впав хлопець ниць на битий шлях,
Світ потемнів в його очах.

Не допомгла ні мазь, ні лік –
Без ока хлопець став навік.
Душа боліла молода,
Бо знав, що сталася біда.

Все пережив, все переріс,
Ночами стільки вилив сліз.
Хоч світа, як усі, не бачив,
Та мав юнак веселу вдачу.

Щоб біль якось свій вгамувати,
То скрипку він зумів придбати.
Повісив в стайні й звідтіля
Долав науку скрипаля.

Хлопчина скрипку в руки брав
І тугу з серця проганяв.
Любив життя й в святковий день
Не раз він звеселяв людей.

Весь божий світ юнак любив:
Політ у небі голубів,
І пасіку в саду плекав,
Умів усе, що в руки взяв.

Мелодія летіла в світ
З рук скрипала багато літ.
Він крізь усе своє буття
Любив край рідний над життя.

05.07.2007

Там, де паперівки

Знову повертаюсь я з доріг додому,
Там не зустрічає вже ніхто мене.
В батьківській світлиці пусто біля столу,
Вітерець легенький тихо повіє.

Вся колись родина тут була у зборі,
І летіла пісня ген аж за село.
Виграла скрипка в свято на оборі,
А тепер все смутком в спогадах лягло.

І витає туга криком журавлиним
Там, де спочиває весь наш родовід.
Де ранкові роси із куща калини,
Наче чисті сльози, впали на граніт.

Відбуяла цвітом буйно садовина,
Паперівки стиглі пахнуть на гіллі...
І стоїть сумною пусткою хатина,
Стрибунець стрекоче у густій траві.

21.06.2006

Снується маревом дитинство

Мій рідний край, моя хатина,
І ліс сосновий за селом.
Знов звук мотора у машині,
Мов колискова перед сном.

І маревом перед очима –
Дитинство босе на траві,
І при дорозі куцц шипшини,
І мама й тато ще живі.

Зарум'янилися паперівки,
Рояться бджоли у саду,
Достигли вишні тільки-тільки –
Цілими пригорщами рву.

А ось з гнізда злетіла курка,
Кудахає – знесла яйце.
Хвостом виля собака Бурко,
Лизнув дитяче ще лице.

Свиня живіт в калюжі мие,
Бабуня їсти їй несе,
На сонці киця спинку гріє,
А котенятко цицю ссе.

Снується маревом дитинство,
Дитячим кольоровим сном.
...Ось Буг від повені розлився,
Лягла дорога за вікном.

26.06.2007

Тих слів не буде забагато

Згадаймо ми дитинство наше:
Як ми ще немічні малята,
А мама з нами поряд завше,
Мов пташка біля пташеняти.

За нас була завжди в тривозі,
Як ми робили перші кроки,
Як захворіли, не дай, Боже,
На серці в мами був неспокій.

Біля колисочки стояла,
Щоб ми вночі спокійно спали,
І руки в молитвах складала,
А ми так довго виростали.

Та й вирости, пішли від хати
Й в життєвім вирі загубились.
Нас виглядали батько й мати
Й в домашніх клопотах змирились.

З роками батька вже не стало,
І матір вже літа зморили.
Впродовж життя ми так їм мало
Слова подяки говорили.

Але й тепер ще не запізно,
Щоб перед ними відкупитись,
А слів прекрасних стільки різних,
Аби лише не запізнитись.

Завжди, у будні і у свято,
Кажім слова найкращі мамам.
Тих слів не буде забагато
Тоді, коли вони ще з нами.

21.03.2008

Зі мною нині небо плаче

Світлої пам'яті п. Михайлині Конів

Вам не засвітить сонце більше,
Не зацвітуть для вас сади.
Для нас були ви найрідніші,
І в нашім серці ви завжди.

Зі мною нині небо плаче
Густими краплями дощу.
І по лицю, по шибці наче
Нестримно сльози так течуть.

Духмяно пахнуть чорнобривці,
В дворі потоптана трава.
Відлунням дзвонів із дзвіниці
Летять несказані слова.

Не встигли ви усе сказати,
І вам я не усе сказав.
Найбільшої такої втрати
Ніколи ще не відчував.

Я на колінах перед вами,
Шепчу молитву „Отче наш“.
І так душа болить: „О, мамо!
Чому не врятував я вас?“

Не треба квапитись додому,
Мене не тягне вже сюди:
Ніхто уже не зніме втому,
Не дасть напиться води.

На гробі посаджу калину,
Щоб білий цвіт вас веселив.
Б'є в скронях дзвоном без упину:
„Я мало так для вас зробив“.

18.08.2007

О, мамо!

До другої річниці смерті матері

Мене щоранку ви питали
І сльози хусткою втирали:
„Коли настане час прощання,
Чи буде син в цю ніч останню?“
Казала я: „Заскоро плачем.
Той час прийде – тоді побачим“.

О, мамо, знов цвітуть сади!
Я, мов на поклик, йду сюди.
Тут хата пустою сама,
А в мене на душі зима.

Куди поділось те тепло,
Що в стінах тут колись жило?
Згубились рідні вже сліди.
Вселилась туга назавжди.

О, мамо, де ви є тепер?
Ніхто не скаже той, хто вмер.
За вас до Господа молюсь,
Вам причинити біль боюсь.

А, може, десь на небесах
Ви склали руки в молитвах,
Так, як колись тут, на землі,
Коли були ми ще малі.

І світите в вечірній час
Ви з неба зіркою для нас,
Легенько вітром повіва,
Немов шепочете слова.

О, мамо, як душа болить,
Що цю останню з Вами мить,
Тоді я бути не змогла,
Від смерті вас не вберегла.

25.03.2007

Знайди мене

Проходжу я поміж людей,
Вдивляюсь пильно в їхні лиця.
Аж ось настане раптом день,
Що матінка моя знайдеться.

Зустріти хочу так її,
До материнських рук торкнутись,
Впізнати риси в ній свої,
Тепла родинного вдихнути.

Обняти хочу за плече
І щось промовити до мами.
Та спрага в грудях аж пече:
Чекати змучився роками.

За що була на мене зла,
Свою кровинку незлюбила?
В чужий будинок віднесла
І під дверима положила.

Мене чужим ти віддала
І не провідала ніколи.
Спокійно десь собі жила,
Не знаючи про сина долю.

Так виростав я у чужих
І найдорожче слово „мамо“
Я вперше вимовив до них,
До них всміхався кожний ранок.

Чи ж в тебе серце не забилося?
Та не мені тебе судити,
Що так життя моє зложилось,
Щоб сиротою в світі жити.

Не раз ночами я не спав,
З очей моїх котились сльози.
І сам себе не раз питав:
„Невже ти, мамочко, так можеш?“

Знайди мене – тебе прошу,
Нехай хоч раз тебе побачу.
Жалю я в серці не ношу,
Знай, я давно тебе пробачив.

А, може, ти пішла з життя,
З небес на мене поглядаєш.
Й, згадавши про своє дитя,
Ти руки в молитвах складаєш.

24.06.2008

Біль матері

*Світла пам'ять синові
Бабій Люби Андріїві*

По вулицях крокує травень,
В садах співають солов'ї.
А на душі у мене траур,
Рояться здогади сумні.

Трагічна смерть мого сина...
Хто причинив смертельний біль?
За що пішла від нас дитина?
Чи дасть хтось відповідь мені?

За що сира земля накрила?
Неправда, може? Сину мій!
Читаю напис на могилі:
„Тут спочиває ... син Андрій“.

І в небеса молитва лине:
О, Боже! Гріх йому прости,
Прости за те, що нас покинув,
Бо знаєш правду тільки ти!

05.06.1996

Скорботна мати

– Вони сльози у мене не побачать, –
Сказала мати твердо, але з сумом, –
Старенький батько хай мені пробачить,
Йому скажу, та тільки вже по всьому.

Бо я боюся так чомусь за нього:
Як віск, м'який, і може він зломитись.
Любив його найбільше, від малого,
Не зможе батько того пережити.

На зустрічі із нею син всміхався,
І жартував, і був такий спокійний.
Він йшов на смерть – і смерті не боявся,
Бо він хотів, щоби народ був вільним.

– Від мене поздоровте батька, ненько,
Ця наша зустріч буде вже остання.
І приведіть до мене тих маленьких,
Хай поцілую їх я на прощання.

– Я знаю, встиду нам не зробиш, сину,
Та не зломися раптом, будь готовий.
Ти смерть приймеш за неньку Україну,
З народу зняти ти хотів окупи.

Дитинонько, у муках ти тримайся,
І будь спокійним, міцно стисни зуби,
І на поталу ворогам не дайся!
– Я, мамо, до останку мужній буду.

Пообіцяв. І він дотримав слова,
Хоч мить остання видалась тяжкою.
Життя своє віддав не випадково.
В душі не мав ні каяття, ні болю.

А скільки йшло на смерть за Україну
Синів і дочок, їм було лиш жити.
Могили їх на Соловках й в Сибіру,
А скорбних матерів нам не злічити.

Вересень-жовтень 2007

А мати діток вигляда

Хмаринкою у небесах
Угору піднялась сосна,
Немов якийсь великий птах,
Над нами крила підійма.

Строкатий дятел на суку,
Так влучно вибиває такт.
Співає пташка на бузку,
Гелґоче у дворі гусак.

А мати край воріт в журбі
Десь задивилася у даль.
Померкли очі голубі –
Свій слід залишила печаль.

Своїх ростила тут дітей
І вивела на вірний шлях,
Для них просила кожний день
Щасливу долю в молитвах.

А діти десь в чужих світах,
Лишили батьківський поріг.
І сива мати вигляда
Додому діточок своїх.

13.07.2007

Візьми руки, сину

Сина мати сповивала
І сама ростила,
Не потрібна йому стала,
Як лиш оженила.

Син привів невістку в хату
Зразу ж по весіллі.
Незлюбила вона матір,
Тільки-но зустрілись.

Не хотіла зла дитина,
Щоби разом жити,
З матір'ю повагу сина
Щоби не ділити.

Вкоротити мамі віку
Жінка зажадала,
Проти мами чоловіка
Щодня намовляла.

І сказала матір вбити,
Ще й спалити тіло,
Щоб обоє могли жити
Так, як їй хотілось.

Ставила свої умови,
Просто вимагала,
На заваді щоб ніколи
Мати не стояла.

Довго син не міг змиритись,
Мучився, карався.
Як він зможе матір вбити?
Та нарешті здався.

Вбили немічну стареньку,
Тіло порубали.
Де сховати все швиденько,
Люди щоб не взнали?

Вирішили все спалити
У печі, у хаті,
Щоб нікуди не носити,
Клопоту не мати.

Кругла голова зосталась,
Як її в піч вхати?
Син руками, щоб не впала,
Взявся помагати.

І поклали на лопату,
Так, немов хлібину.
Чують голос, каже мати:
„Візьми руки, сину.

Через те хтось, може, визнає,
Як мене ти зрікся.
Бо в печі вогонь палає,
Щоб ти не обпікся“.

16.05.2007

Осінь

В чужину журавлі відлітають ключами,
Лине в небі вечірньому „кру“.
І долини покрили вечірні тумани,
В мої коси вплели сивину.

Попід небом осіннім калина схилилась,
Миє ягоди в зимній воді.
Враз подули вітри, і гілки оголились,
Жовте листя пливе в даліні.

Ти, пташино журавко, літаєш по світу
І зимуєш в чужій стороні.
Ти, журавко, скажи, як весну повернути,
Як у юність вернутись мені?

Малуша

(мати князя Володимира Великого)

Святослав-князь безнадійно
Закохавсь в Малушу.
Що були вони не рівня,
Ранило їм душу.

Покоївка молоденька,
Пишна, як калина,
Вже носила під серденьком
Князевого сина.

Зажуривсь боярин тяжко
З іменем Добриня.
Знав, що не прийме нізащо
Донечку княгиня.

Озвіріла Ольга-мати,
Невблаганна стала.
Дитинча взяла в палати –
Матінку прогнала.

Їй дала будинок й поле,
Строго наказала,
У князівство щоб ніколи
Та не поверталась.

...Там Малуша й постаріла.
З віком не впізнати.
Приступити не посміла
До князівства мати.

Захворів князь Володимир,
Вже літа зломили.
І про це в Русі-країні
Люди говорили.

І до неньки долетіла
Та сумна новина,
Мов малого, захотіла
Врятувати сина.

Били громи й блискавиці,
Наче світ валився.
Тяжко хворий у світлиці
Князь в вікно дивився.

І побачив постать дивну,
Серце стислось – мати.
Дав наказ: у цю хвилину,
Привести в палати.

Шум почула охорони
Злякана Малуша.
Заховалась поміж крони,
У куцах пригнувшись.

Не знайшли. І Князь Великий
Раптом втратив сили,
Впав, неначе птах підбитий,
Дзвони задзвонили.

І вночі вже мертве тіло
Понесли до храму.
Між боярами несміло,
Йшла за сином мама.

10.02.2006р.

В сльозах схилилась мати

У тишині в вечірній час
Їх душі дивляться на нас,
Горять зірками в небесах,
Там, де проліг молочний шлях.

У Бабичах доглянута могила.
Поклала квіти жінка вже в літах,
Колись сюди згорьована і сива
Приходила із сином у свята.

В селі дяком був, у церковнім хорі
Всевишнього піснями прославляв,
Тепер в могилі батько Білозора,
Талант від нього хлопець перейняв.

Звався батько Йосиф, а Марія – мати –
Від пресвятих в них були імена.
Послав Господь їм двох дітей плекати,
Спіткала сина доленька сумна.

Син радував свій рідний край піснями,
Мелодія його летіла в світ,
Зі щирими українськими словами
Для нас залишив свій пісенний слід.

На пісняра підняв наш ворог руки,
Українську пісню вбити захотів.
І рідний батько крізь роки розлуки
На тому світі сина знов зустрів.

На матір впало превелике горе,
Печаль на серці й невимовний біль.
Не стало батька й сина Білозорів,
Її життя покрила смутку тінь.

Над батьком знов перехрестилась тричі,
В сльозах схилилась матінка стара.
А на Личаківському кладовищі
Могила в квітах сина-пісняра.

10.01.2008

Зоряний Радехів

Над Бугом розійшовсь туман,
Історії відкрив завісу.
Зірками засвітилось там
З часів ще княжих рідне місто.

Живе Радехів п'ять віків,
Сповитий сонцем і вітрами.
Вінчався славою творців,
Ввійшов в історію рядками.

Уляна Кравченко відтіль,
Вона відома в кожному місті.
Родивсь в селі, що звать Витків
Мишуга – з оперних солістів.

Там жив Шашкевич Маркіян,
Поет – духовний просвітитель,
І побратим його Іван,
Звідтіль Купчинський – композитор.

Ще ясна зірка поміж зір,
Чиї пісні дзвенять над краєм,
Пісняр великий – Білозір
Від рук московських спочиває.

За волю стільки тут борців!
Світил усіх нам не злічити –
Держави нашої творців,
Увічнених в гранітних плитах.

Радехів, мов Молочний Шлях,
Що світиться зірками в небі.
Не впишеш всіх на сторінках,
Про них томи писати треба.

Нове творилось тут життя.
Усі часи у круговерті.
В творців гуло серцебиття
І відгукнулося в безсмерті.

10.10.2007

Вони йдуть з нами

Довкілля скрізь життям вирує,
Час не зупиниться й на мить.
Хтось в полі сіє, хтось будує,
А хтось громаду веселить.

Професії – престиж науки,
Ми всіх не знаєм до пуття.
Лиш знаєм тих, з ким є стосунки,
Хто з нами поруч все життя.

І так в житті вже мусить бути:
Представників професій тих
Ніхто не може обминути,
Без послуг їх не обійтись.

Ось лікаря зустріне кожний,
Хто лиш на білий світ прийде,
І цей маленький витвір Божий
На руки перший він візьме.

І йде завжди на допомогу,
Якщо з здоров'ям негаразд.
Він крізь життєву всю дорогу,
Тримає в полі зору нас.

Щоб похрестить, бере на руки
Священик немічне дитя.
У хрещенні нас з Богом злучить
Й лікує душі крізь життя.

Як підростем, то ми, звичайно,
Йдемо усі у перший клас.
І в вищих закладах навчальних
Учителі навчають нас.

Учитель перший вчить читати,
За руку ніжно нас візьме,
Вчить, як вершину подолати,
Хто в світ високих знань піде.

Так сторінки життя гортаєм,
І зрілими нас робить час,
І інтелект у нас зростає,
А вчителі – взірець для нас.

Та з віком ми усе частіше
Ідемо знов до лікарів,
Щоб зберегти здоров'я більше
Аж до останніх наших днів.

Священик знову поряд з старцем,
Коли хвороба докуча.
Не так з роками б'ється серце –
Вже догоряє в нас свіча.

І знов причастя з молитвами
Від негараздів, від хворіб.
І в путь останню йде за нами,
Щоб запечатати наш гріб.

28.09.2006

Життя дається тільки раз

Життя дається лише раз,
І кожному дається доля.
Але ніхто не вибирає з нас –
На все є Божа воля.

Ніхто не знає, де й коли
Прилине ангел смерті.
Ти тільки Господа щодня моли,
Аби не в муках вмерти.

28.08.2008

Якби не знали штату Бруклін

Весела музика. Весілля.
Та тільки сумувала мати:
За цього хлопця не хотіла
Дочку єдину віддавати.

А мати серцем відчувала,
Передчуття її збулися.
Сім'я недовго їх тривала:
Родився син – і розійшлися.

Донька полинула у Штати,
Там долі кращої шукала,
Щоби з синочком не блукати,
Бабуся дитинча плекала.

Та був вже хлопець немаленький,
Як мати вивезти зуміла.
За те, що виростав без няньки,
Компенсувати все хотіла.

Чи вседозволеність зіпсула?
Чи, може, гени пробудились?
І бідна жінка враз збагнула:
Її доля нелегка судилась.

Бо син не вчиться, не працює,
Транжириє лиш готові гроші,
А іншим словом – байдикує.
Для няньки нелегка це ноша.

А міг би так прекрасно жити,
Достойним сином й внуком бути.
Чи працювати, чи учитись,
Бо все можливо там здобути.

Благала: – Сину, схаменися, –
Сльозми вмивалась бідна мати. –
Живи, як інші, подивися,
Людиною ти міг би стати.

А тут бабусі в Україні
Щодня за ними серце рветься.
Чому ж її дочці єдиній
У світі важко так живеться?

Неначе відвернулася доля:
Без батька виростала змалку.
І нині тяжко так за долар
Працює кожний день від ранку.

І молиться щодня бабуся:
– Нас вислухай, великий Боже,
Щоби онук мій схаменувся,
Лиш ти нам, Господи, поможеш.

Якби жили в будинку скромнім,
Чи в Україні таким був він?
Чи був би хлопець невгамовним,
Якби не знали штату Бруклін.

20.09.2006

Журно пісня лине

Летять у небі журавлі,
Там журно пісня лине.
Вітання принесли мені
З моєї Батьківщини.

Якби, журавлики мої,
Взяли ви між пір'їни
Маленьку грудочку землі
З моєї України.

28.08.2008

*Чому ми тих позабували,
що нам колись допомагали?*

Про звірів байку написав Франко для нас,
Про те старе добро, що забувається.
Але, на жаль, чомусь буває у наш час,
Що між людьми в житті таке трапляється.

Як ви змогли забути те добро,
Що тільки хтось один-єдиний
Був з вами у важку годину?
Згадайте хоч тепер його!

Лиш він один такий був серед всіх:
Зробив у себе в хаті місце,
Дав хліба, як ви хтіли їсти.
У час трудний вам допоміг.

Як впоратись самі ви не змогли,
Поміг піднятись вам на ноги
І правильну вказав дорогу –
І ви себе в житті знайшли.

Його згубились сили крізь роки,
Залишилось вже мало віку.
І ви зреклись його, каліку,
Не подали йому руки.

З-за вас життя своє занастив,
Як ви змогли усе забути
І болю того не відчути?
Колись заради вас він жив.

А потім, під кінець життя,
Хвороба геть його зламала.
А ви його не рятували.
І так пішов він в небуття.

Чи попрощалися, як слід, ви з ним?
За гріх свій з вас чи хто згадає?
Чи совість вам не докоряє?
І як тепер живете з тим?

Та каяття колись до вас прийде,
Господь вам книгу полистає
І вчинки ваші пригадає –
Безкарно все так не пройде.

03.12.2007

А світ прекрасний

Поглянь навколо себе –
Який прекрасний світ:
Над нами синє небо,
В саду – калини цвіт.

Ось дітлахи грайливо
Із гілок рвуть квітки
І ручками дбайливо
Плетуть собі вінки.

Тут ластівки крилаті
Сушу траву скубуть
І над вікном у хаті
Гніздечко з неї в'ють.

Господар розізлився
І грима кулаком:
Зелений змії вселився
У нього під ребром.

Все нишпорить в домівці,
Щось вкрасти має хист
І бачить лиш в горілці
Життя свого зміст.

Щодня, немов незрячий,
Зіпнеться він на тин
Й краси тої не бачить
І неба, що над ним.

08.04.2007

Для донечки

Донечці Галині

Виростала в ньеньки доня
Пишна і вродлива,
Як та перша грушка рання,
Що в саду дозріла.

Наче квіточку лелії,
Донечку плекала
І на неї всі надії
Ненька покладала.

І в любистку обмивала,
Щоб її любили,
І чар-зілля цвіт шукала,
Щоб була щаслива.

Щоби донечка в родині
Виростала красна,
Наче зірка в небі синім,
Що так світить ясно.

Щоб послав Господь їм зятя,
Наче місяченька.
І вдвох будуть шанувати
Батенька і ньеньку.

Якщо має мати доньку,
Мати та щаслива,
Бо прихилить головоньку,
Як вже буде сива.

Травень 1988

Мати донечці єдиній
Косу заплітала
І у Господа дитині
Доленьку благала:
„Пошли, Боже, доні щастя
Й долю незрадливу.
Нехай їй в житті, як в казці,
Буде все під силу“.

Однокласникам

Було нас в класі тридцять п'ять,
І всі розбіглися по світу.
Життя нема без болю й втрат,
Дарунків долі розмаїтих.

І кожний з нас несе свій хрест,
Який Всевишній приготував.
Через роки ми врешті-решт
Лише тепер зустрілись знову.

Вже сиві, наче голубки,
Ми повернулися у гнізда,
А на лиці, немов стежки,
Відбилась доля наша різна.

Гнітить тепер нас всіх печаль,
Не те, що в юності прадавній:
Когось нема із нас, на жаль,
Вже відійшов в світи незнані.

П'янкий черемхи аромат
Мов лється у дворі шкільному.
Все, як багато літ назад...
Ми йшли за великоднім дзвоном...

02.05.2006

Життя, мов блискавка

Людина залишає по собі
слід добрими справами.

Шумлять потоки і дзвенять струмки,
Дарують квіти аромат п'янкий.
Дзвенить над краєм пісня голосна,
Цвітуть сади, і на душі весна,

Життя у нас, мов блискавка, летить.
Так хочеться плин часу зупинить,
Щоби на схилі вже прийдешніх літ,
Тут, на землі, залишити свій слід.

Злетів у небо ще безсилий птах,
Вже пахне свіжим хлібом у житах,
В вечірнім небі зорі зайнялись,
А час невпинно так спішить кудись.

Життя у нас, мов блискавка, летить.
Так хочеться плин часу зупинить,
Щоби на схилі вже прийдешніх літ,
Тут, на землі, залишити свій слід.

Крилом махнула осінь у саду,
Сказала юність: – Я від тебе йду.
Покрила скроні срібна сивина,
Дихнула в плечі холодом зима.

Життя у нас, мов блискавка, летить,
Не в змозі ми плин часу зупинить,
Щоби на схилі вже прийдешніх літ,
Тут, на землі, залишити свій слід.

28.12.2006

Світла пам'ять Омеляна Комарницького

(поет, член об'єднання „Письменники Бойківщини“)

Пішов поет від нас завчасно,
Покинув наше товариство.
На небі зірка його згасла
І до землі скотилась низько.

І смуток оповив родину,
І посумніли сині гори.
Туманом вкрились полонини –
Звалилось невимовне горе.

Він так любив життя прекрасне,
Любив свій дім, свої Карпати.
Для нього раптом сонце згасло,
Той біль не можна передати.

Стискає наші груди туга:
Його немає з нами більше.
Ми втратили поета-друга,
У спадок він залишив вірші.

Летіла з дзвоном в світ новина,
У рідний край несло відлуння.
Там, де Пікуй-гори вершина,
Де родовід його коріння.

У Гуснім болем сум відбився,
В селі – там, де поет родився.

Липень 2008

Молочний шлях

Тобі спасибі, доленько моя,
За те, що мати тут мене родила,
На цій землі де пісня солов'я,
Де спочивають предки у могилах.

Ступаю по життю, мов по стерні,
І в майбуття йду босими ногами.
Проте не раз так хочеться мені
Змахнути, наче крилами, руками.

Відлунням дзвонів полетіти в світ
І повернути згублену нам славу,
І одягнути вже на сотні літ
В вінок лавровий рідну нам державу.

Над нами світять зорі в небесах
І пророкують долю Україні
Таку ясну, немов Молочний Шлях,
Лиш віру ми втрачати не повинні.

21.12.2007

Може, колись

Зів'януть квіти, висохне трава,
І їх приб'ють холодні дощі.
На сторінках не пропадуть слова,
Котрі пливуть так щиро, від душі.

Тоді, коли не буде вже мене,
Час перегорне жовті сторінки,
Про мене згадка раптом промайне,
І оживуть написані рядки.

16.06.2008

Ти сьогодні така як ніколи,
На тобі білосніжна фата,
Клаптик неба в очах волошкових
І усміхнені ніжні уста.

А серце плакало без сліз

Любов немає ані меж, ні віку,
І нема від неї у аптеках ліку.

Дівоче серце жаль стискав,
Сумні думки крутились роєм,
Та батько вибору не дав –
Донька скорилась Божій волі.

Стежиною, що в ліс вела
Востаннє йшла на зустріч з милим,
Шукала подумки слова,
Бажала, щоб він був щасливим.

Уже проходили село...
Сосновий ліс, а там – криївка,
Коханий лиш дививсь в вікно,
Вели розмову друзів кілька.

Просили хлопці: „Пожалій
І не топчи свого кохання“.
Та що ж було сказати їй?
Котилась лиш сльоза прощання.

Назад верталась уночі,
Шумів в задумі ліс сосновий.
Проводирі, німі йдучи,
Не сміли мовити ні слова.

Ступила легкою ногою
На вже старий дощатий міст.
„Прощай,“ – кивнула головою,
А серце плакало без сліз.

І вийти заміж дала згоду
Без запитань, без зайвих слів,
Не знаючи його від роду,
Бо рідний батько так велів.

В дім принесли сумну новину,
Коли збиралась під вінець:

Поліг коханий за Україну.
Здавалось, світові кінець.

Життя проходило помалу,
Та батько свій тягар носив.
Як зірка вже його згасала,
В доньки він прощення просив.

10.04.2006

Відгукнулася болем любов

Ти колись цілував мене в губи
І запалював в серці вогонь.
Подаруй мені ласку, мій любий,
Дай тепла твоїх ніжних долонь.

Ти мене пригортав, як дитину,
Як на крилах, до мене летів.
Я для тебе була та єдина,
Що тебе розуміла з півслів.

Разом бути для нас не судилось,
Бо у нас не було на то прав.
Уже в тебе дитя народилось,
А раніше мене ти не знав.

Ти казав, що то помилка долі,
Шептав ніжно: „Тебе я люблю.
Пам’ятай! Я ніколи-ніколи
В житті болю тобі не зроблю“.

Скільки часу пройшло, я не знаю,
Тебе бачити хочу я знов.
І тебе, як колись, я чекаю –
Відгукнулася болем любов.

08.08.2007

Прости мене

Голові міста панові Леву Грицаку

В житті покладаєм великі надії,
Та наче вода раптом змиє усе.
Не можна судити людину за дії,
Бо кожен за себе свій хрест понесе.

Я мав дружину молоду, вродливу,
Достаток в домі – все, як у людей.
Та ми сім'ю створили нещасливу,
Бо нам Всевишній не послав дітей.

Не раз, було, безсонними ночами
На груди руки в молитвах складав.
Моє життя у смутку і печалі.
За що Господь мене так покарав?

А дітлахи скрізь бігали юрбою,
В уяві в домі сміх дитячий чув.
Душа моя вже змучена до болю,
З своїм достатком я нещасний був.

І враз відчув, що хочу бути батьком,
Любові бачити хотів я плід,
Хотів радіти я своїм нащадком,
Продовжити свій український рід.

І тут зустрів я жінку випадково,
Таку ще юну зовсім, як дитя.
В душі відчув новий порив любові,
Змінилось враз усе моє життя.

П'яніли ми обоє від кохання,
У серці в нас бурхливо грала кров.
І кожна мить була в нас, як остання,
Таємно зустрічі шукали знов.

Колись прийшла, вмиваючись сльозами:
– Не покидай мене, тебе прошу.
Лице закрила з сорому руками:
– Під серцем я твоє дитя ношу.

Тривожно тут моє забилося серце:
– Як засмучу дружину я свою?
Та я такий щасливий був уперше.
Скажу: – За все мене прости, молю.

Прости мене, прости, якщо ти зможеш,
За те, що щастя я зумів знайти,
Переступив через закони Божі,
Як блудний син, я йду в чужі світи.

І два сини уже від мене вищі.
Давно коханій сльози осушив.
Я на коліна став перед Всевишнім:
– Прости мене, якщо я согрішив.

Перший поцілунок

Там, де верба нахилила гілля,
Пісня лунала дзвінка солов'я.
Місячний промінь долину вкривав,
Вперше тоді ти мене цілував.

Густо рум'янцем покрилось лице,
Тіло немов налилося свинцем.
Серце у грудях тремтіло, мов птах,
Перший цілунок палав на устах.

Сутінки вечір свої розстеляв,
Ти найщиріші слова промовляв.
Високо в небі всміхались зірки,
Нас оповив чар кохання п'янкий.

Голови сиві, чоло у стежках,
Юність приходить відлунням у снах.
Спогади ніжні, аж серце щемить,
Перший цілунок донині горить.

28.10.2006

Синевир

Красою край наш неповторний:
Тут піднялись вершини гір,
І ліс шумить, немов говорить,
Розповіда про Синевир...

Була дочка в батьків багатих,
Ім'я носила дивне – Синь.
Там пас овець пастух в Карпатах,
Родини бідної був син.

Колись збирала Синь малину,
А хлопець вівці завертав.
Зустрілися лиш на хвилину –
Її він зразу покохав.

І дівчині у юне серце
Юнак вселився назавжди.
Було кохання щире й перше,
І не уникнули біди.

Та й зустрічались молодята
Потай серед високих гір,
Щоби не знали батько й мати,
Бо не для них був хлопець Вир.

Колись все тайне стане явним,
То сталося так і тепер,
Бо батько підстеріг коханих,
Побив хлопчину – й він помер.

Ридала Синь – дочка єдина,
Лилися сльози із очей.
Наповнилась гірська долина,
Що зветься Синевир в їх честь.

Немов з легенди з того світу,
Там, над водою, серед гір
Стоять, тільки тепер з граніту,
Ще зовсім юні Синь і Вир.

08.09.2006

Солодкий гріх

Ти моє ніжне кохання,
Радість і смуток страждання,
Як безгрішним ніхто не буває,
Так страждають усі, хто кохає.

Скрізь ще зеленню літо буяло,
Пахли яблука стиглі в саду.
Допізна ми з тобою гуляли,
Своє щастя я знов не знайду.

Заглядав із-за хмари серпанок,
Гірко плакала скрипка в журбі.
Закрадався крізь сутінки ранок.
„Я люблю“, – прошептав я тобі.

Ти, неначе пташина, тремтіла,
Я в обіймах тебе зігривав.
Твої губи й оголене тіло,
Тоді пристрасно я цілував.

У саду розцвітали жоржини,
Дари щедро нам сипав горіх,
І чому не моя ти дружина?
Ти єдиний солодкий мій гріх.

Наче чайки, снують в небі хмари,
Не спинити щасливу ту мить.
Я тоді випив з уст твоїх чари,
Серце в грудях донині щемить.

18.07.2008

Сага про кохання Івана Франка

Синявою покриті вершини,
Буйний вітер колише смереки.
Там столітні шепочуть ялини,
Про події років тих далеких.

Про кохання сумне і тривожне,
Двох людей нещасливу долю.
Цю історію знає не кожний –
Про Франка і про дівчину Олю...

У гімназії він ще навчався,
Друг закликав у гості додому.
Там Франко у сестру закохався,
Та не зміг він признатись нікому.

Були в домі свої там манери,
Він простий був, а Оля – попівна.
Не було для розмови в них теми,
Розумів, що він з нею не рівня.

Був одягнений він не по моді:
Штани в смужку, піджак у клітину.
Сподіватись на щось було годі,
Злидаря мов якогось був сином.

І Франко зрозумів все відразу,
Тому замкнутий був при розмові.
Став чекати він іншого разу,
Як до зустрічі буде готовий.

Став студентом в університеті,
Одягнувся уже по достатку
І сказав у коханої в хаті:
– Прошу руку доньки у вас, батьку.

В нього Оля давно закохалась,
Ще тоді, коли вперше зустріла.
Тому довго вона не вагалась,
Дати згоду відразу зуміла.

Релігійне тоді було свято,
Наз'їжджалось отців до господи,
І гостей там зібралось багато.
Тепер зять був усім до вподоби.

Ні з ким зустрічі вже не боявся,
З кожним міг вже розмову почати,
Він на голову наче піднявся
І уже був немов дипломатом.

До весілля все підготували,
Лиш zostались дрібниці, як звично,
Та Франка нараз арештували.
Батько „ні“ сказав категорично.

Обшук був у священика вдома,
Та нічого знайти там не вдалось.
Що шукали? Було невідомо.
В нутрі в батька мов щось обірвалось.

– Ти назавжди забудь його, Олю!
Чи підеш ти з ним жити в підпілля?
Не зламаю дитині я долю,
Тобі справлю я з іншим весілля.

Оля батьковій волі скорилась,
Та з коханням своїм не розсталась.
З іншим хлопцем уже одружилась,
А Франка усім серцем кохала.

За шість років вона повдовіла,
Переїхала жити до Львова,
Бо тоді бути поряд зволіла,
Де зоря не згасала Франкова.

Битись серце Франка перестало,
Оля в гори пішла до родини.
І журба там туманами впала,
Синявою покрила вершини.

31.08.2007

*Історія одного кохання,
або Спогад крізь життя*

Присвячується пані Стефанії Чорній

Вже стільки літ
У серці я ношу
Чи біль, чи радість,
Як воно вже є.
Лиш не суди мене,
Тебе прошу:
В житті ми маєм те,
Що Бог дає.

Де Святогорськ сховався в зелені шата,
Блаженний край дарунок даний Богом,
Мені колись прийшлося там побувати,
Переплелись там наші з ним дороги.

Навкруг церкви і Божий дух витає,
Святі печери – давніх літ відлуння.
Вся ця краса людей тут надихає
На чистоту стосунків й розуміння.

І тут кохання чисте я зустріла,
Таке коротке, всього кількадедне,
А іскра та у серці розгорілась,
Горить вогнем в розлуці нескінченній.

За стільки літ я відчуваю й нині:
Був ніби сон, з якого не збудилась...
Ці поцілунки перші, соромливі
І туга, що у серці поселилась.

Мов чую голос ніжний кожний ранок,
Надію глибоко в душі плекаю.
Хоч не було надій, ні обіцянок,
А я весь час з ним зустрічі чекаю.

Я знала те, що в нього є дружина,
На наше щастя права я не мала.
Що зустрічатись більше не повинна –
За те весь час сама себе картала.

Він посилав мені листи прекрасні,
Мов на оцінку твір писав у школі.
Я обірвала враз все передчасно,
Щоб не зламала я чиєїсь долі.

У ці листи вкладав він своє серце
І посилав їх, як дари приємні.
Я кожен раз читала їх, як вперше,
В роки розлуки довгі, нескінченні.

В уяві я безсонними ночами
З ним до світанку щиро розмовляю
І розділяю радощі й печалі.
Його листи в своїх руках тримаю.

Самотності себе я посвятила,
Щоб бути вільною із ним думками.
Моє кохання, доле нещаслива,
Чому ви десь у світі заблукали?

Не раз в думках крутилось: розшукати
І пригорнутись ніжно, як бувало.
А може, він забув, як мене звати?
Жінок красивих на землі чимало.

Не хочеться мені розчаруватись,
Щоби завдати серцю знову муки.
То ж краще вірити і сподіватись,
Той щем відчути, взявши лист у руки.

08.05.2006

Не так сталося, як гадалося

В нас тепер на Україні
Так чомусь ведеться,
Хоч немає бідних нині,
В чужину люд рветься.

Раніш нужда заставляла
Не одну родину
Добровільно вербуватись
В Східну Україну,

На Велику Україну, –
Так колись казали, –
І там землю нашу рідну
Разом обробляли.

Відправляли всю родину,
Хлопців і дівчаток,
Повертались лиш на зиму –
Святкувати свята.

Виростала доня змалку
Пишна, білолиця.
Каже: „Я поїду, мамко,
Зароблю пшениці“.

Кожний з нас своє щось мислить
І в житті планує.
Тільки доля, як навмисне,
Інколи руйнує.

Тяжко в полі працювали,
Ввечір веселились.
Дівчина аж до безтями
В хлопця залюбилась.

Той, лайдака, був жонатий,
Але не признався,
Як приїхали до хати,
Від людей ховався.

Батько й мати розуміли:
Тут не все щось ясно,
Та питати не посміли –
Нібито завчасно.

Гостя тут прийшла до хати,
Що чека дитину.
Сторопіли батько й мати:
– Ой ти, сучий сину!

Молоді зібрались тихо,
Шмигнули з сумками.
Боже мій, яке ж то лихо!
Що ж буде з батьками?

Осуд ходить поміж люди,
Шепчуть в кожній хаті.
Запекло, затисло в грудях –
І зомліла мати.

Не поміг ні доктор, й ліки.
Бог прибрав небогу –
Доня з зятем тільки-тільки
Рушили в дорогу.

Не сказали ані слова
І не попрощались,
Не збагнули, скільки горя
Родичам завдали.

І листа їм не послали,
Ані телеграми,
Бо адреси ще не знали,
Як не стало мами.

Та прийшла за місяць вістка
Десь аж з Прикарпаття.
Не зміг батько відповісти,
Не хотів їх знати.

Кажуть, на чужому горі
Щастя не збудуєш.
Вже дочки нема живої,
Зять десь лайдакує.

Сивів батько із журбою,
Постарів, подався.
В рідній хаті сиротою
Сам-один зостався.

23.02.2008

Я знов тебе чекаю

Заховалось сонце ясне за гору,
І розсипав вечір роси на траву.
В сутінках вечірніх між густих дібров
Бродить десь самотня, згублена любов.

Я твій голос ніжний чую, наче в сні –
Ти співаєш пісню лиш мені одній,
І цимбали дзвінко виграють у такт.
Любиш чи не любиш – не збагну ніяк.

Зорепадом в небі зорі зайнялись,
Я тебе чекаю, чуєш, як колись.
Не розвієш думи, не зметеш надій,
Золотий промінчик – поцілунок твій.

Грає світлом зайчик сонячний мені,
І дзвенять знов струни на яву, не в сні.
Притулись цілунком і скажи: люблю.
Знову повернули ми любов свою.

09.06.2006

Коханий, відгукнись

Уже давно лелеки відлетіли
І відкричали журавлів ключі,
Туманом срібним осінь нас прикрила.
Лиш спогади приходять уночі.

Ось марево пливе перед очима,
В безсонні я підходжу до вікна,
Мов бачу я: ти молодий хлопчина.
Пройшла відтоді не одна весна.

Ще в юності з тобою ми любились,
А серце в грудях б'ється, як колись.
Чому дороги наші розгубились?
Прощу тебе, коханий, відгукнись!

05.11.2008

То все було колись...

Ми йшли забутими стежками,
Там кущ калини розцвітав.
На землю, вкриту пелюстками,
В цілунках ти мене поклав.

Я так тебе тоді хотіла,
Я відчувала дотик твій,
Немов від холоду, тремтіла.
В той вечір ти був тільки мій.

Все тіло мов мурашки вкрили,
У грудях подих завмирав.
Здавалось, покидали сили,
А ти мене все цілував.

Ти пригортав мене до себе,
Грудей оголених торкавсь...
Серпанок у вечірнім небі
За хмари з сорому ховавсь.

У пристрасті ми шаленіли,
В цілунку в нас уста злились...
В цю мить були ми одне ціле...
Але... то все було колись.

11.12.2008

Де акація цвіла

Ми у парі весь вечір гуляли,
Де акації білі цвіли.
Та тоді ще того ми не знали,
Що ми вдвох своє щастя знайшли.

Ти уста цілував полум'яні,
Вітер квіти легенько гойдав,
Серце билось, як птах, від бажання,
Соловейко для нас щебетав.

Аромат розливався духмяний,
Нам летіли до ніг пелюстки.
Ми п'яніли в пориві кохання,
Віщували про щастя зірки.

Знов акації біло цвістимуть
І у спогади нас повернуть.
Наші голови будуть вже сиві,
На побачення внуки підуть.

06.08.2007

Тебе нема

Тебе нема.
Порожній восени перон.
Немов сльоза, роса спинилась на вікні.
Глибока ніч.
Усі вже сплять давним-давно.
Думки сумні заснути не дають мені.

Примарою для нас
Стояв нічний вокзал,
У сутінках ходили люди де-не-де.
Прощались ми.
І ти мені „не плач“ сказав.
У спогадах минуле марево пряде.

11.11.2007

Мій спокій не буди

Розсіяв вечір зорі в небі,
І місяць човником зійшов,
Думки снують навколо тебе:
Чому ми розлучились знов?

Знов душу смуток спопеляє,
У серці невгамовний щем.
Мов хмара небо застеляє,
Мов буревій перед дощем.

Приходить спогад серед ночі
На віях краплями води.
Я так приспати пам'ять хочу,
Прошу: мій спокій не буди.

Надвоє туга серце крає,
Та тільки ти того не знаєш.
Як час пройде, усе мине,
Ти тільки не шукай мене.

06.08.2007

А я собі любов намалювала

А я собі любов намалювала,
Дала усіх відтінків кольорів,
Щоб діамантом в серці виграла,
Промінчиком вечірньої зорі.

Вона уся у мареві рожевім,
Коса у неї пишна, золота,
І очі світло-голубі, блаженні,
Малинові, усміхнені уста.

Вона, як туга в небі журавлина,
Як перепілки пісня у житах,
Немов гори карпатської вершина,
Де едельвейс під сонцем розцвіта.

20.06.2006

Дощами плаче осінь

Вже осінь кольорами
Мережить у саду.
Що ж сталося між нами,
Ніяк я не збагну.

Зриває вітер листя,
Кидає нам до ніг.
Як ти моему серцю
Завдати болю зміг?

Дощами плаче осінь,
Мов сльози на вікні.
Не вірю я ще й досі,
Що зрадив ти мені.

Все наче потемніло,
Мов молот, в скроні б'є.
Я раптом зрозуміла,
Що в тебе інша є.

Я стану музою сумною

Я так тебе кохаю,
Душа тремтить, як пташка.
Без тебе, добре знаю,
Прожити буде важко.

Як листя, я зів'яну,
Сльоза спаде росою,
Й трояндою я стану
Під вікнами покою.

Троянди ніжний подих
Відчуєш ти весною.
Я стану твоїм болем
І музою сумною.

26.04.2007

Вийшов місяць колом

Вийшов місяць колом над зеленим бором,
Соловейко дзвінко всю ніч щебетав.
Лиш для нас світили в небі ясні зорі,
Ти уста кохані ніжно цілував.

Линуть білі хмари високо у небі,
Вдаль летять за ними молоді літа.
Чар твого цілунку, ніби чари меду,
Як вода джерельна, чиста і свята.

Золотом мережить нам узори осінь
І кладе кольори, мов на рушнику.
В повені життєвій пливемо ми й досі,
Наче два лебеді білих на ставку.

Виграють на сонці діамантом хвилі,
Мов блавати, неба пролягла блакить.
Хоч давно вже скроні наші стали сиві,
Юності відлуння, як струна, бринить.

Ти єдина

Ти постукай у двері тихенько
Та й заглянь крізь щілину туди.
І почувеш, як б'ється серденько:
„Ти прийди, мій коханий, прийди“.

Знай, коханий, тебе я чекаю
І в негоду, і в сонячні дні,
Я у тебе єдина, я знаю,
Бо ти в вірності клявся мені.

Виглядав ясний місяць з-за хмари,
Ти на серце правицю поклав:
„Я із уст твоїх випив всі чари.
Ти єдина,“ – тоді ти казав.

Квітень 2008

А за вікном дощі

Ми підійшли до осені літами
І срібні павутинки в коси заплели.
Снуються думи маревом над нами,
Далекі спогади туманами лягли.

Дитинство відлетіло, мов лелеки,
Відлуння юності у пісні солов'я.
А зрілий вік, немов політ далекий,
Як у вечірнім небі туга журавля.

З дерев летить вже пожовтіле листя,
Холодна сіра хмара землю огорта.
В гаю затихла пісня голосиста.
Узор нам вишиває осінь золота.

Стоїть в дворі безлистою калина,
А за вікном осінні крапають дощі,
У вись небесну „кру“ десь сумно лине –
Вже відлітають наших журавлів ключі.

28.10.2006

І ти один, і я одна

Поглянь на мене й посміхнись,
Ти так кохав мене колись,
Не раз так ніжно обіймав,
Рум'яне личко цілував.

Усе було, неначе в сні:
Ти клявся в вірності мені,
Ти на руках мене носив,
„Чекай мене,“ – ти так просив.

Чекала я, як ти велів,
А ти приходив і хмелів.
Хмеліли ми, як від вина...
І ти один, і я одна.

15.08.2008

Я тебе не вберіг

„Ми ідемо одні, ти не віриш мені...“ –
Лилась пісня під звуки гітари.
„Я люблю, так люблю...“ – слова ніжні, сумні
Я співав, коли ми були в парі.

І бринять в голові ці чарівні слова,
Бачу твої засмучені очі.
З-під опущених вій покотилась сльоза
І упала на груди дівочі.

Я тебе не вберіг. Ти від нас відійшла,
І так гірко душа моя плаче.
Ти в моєму житті та єдина була,
В наших дітях я образ твій бачу.

Я до тебе прийду і засвічу свічки,
Смуток серце моє огортає.
На могилі твоїй розцвітають квітки,
З них роса, наче сльози, спадає.

11.07.2008

Осушить ранок сонцем роси...

Дощу краплини стукають в вікно,
Мов викликають десь мене із хати.
Усі поснули вже давним-давно,
Та тільки я чомусь не можу спати.

Униз стікають крапельки по склі,
І шибка вмилася сльозами наче.
У роздумах збираються жалі,
Здається, це душа моя так плаче.

Зриває вітер листя за вікном,
Вирують думи, наче літні грози.
А шум дощу все сповиває сном...
Осушить ранок сонцем роси-сльози.

09.07.2008

До мене не шукай доріг

Прийшла осінь холодна, з дощем,
Ми любов зруйнували ущент.
Догоріли останні мости.
Якщо можеш, кохана, прости!

Хто з нас спалив оті мости,
Які ми зводили роками?
Хто винний з нас: чи я, чи ти?
Суддею буде Бог між нами.

Страждаю я, страждаєш ти,
А в грудях серце так стукоче:
Чом не зуміли зберегти
Те, що було в нас найдорожче.

До мене не шукай доріг,
Бо не знайдеш, якщо й захочеш.
Як я змогла і ти як зміг
Топтати те, що не затопчеш.

Не повернути вже весну,
Коли гуляють заметілі.
Скажи: так сталося чому?
Ми дружбу зберегти не вміли.

13.07.2007

Ти снівсь мені

Мені ти снівсь цієї ночі:
Що в лузі ми удвох гуляли,
Ти цілував уста дівочі,
Нам дзвінко солов'ї співали.

Мов наречена, там калина
Додолу в квітах гнула гілля,
Немов просила, щоб родина
Прийшла до неї на весілля.

Покрили сутінки долини,
На трави впали срібні роси.
Зірвав ти білий цвіт калини
І ним мої прикрасив коси.

Ти називав мене зорею,
Яка тобі лиш ясно світить.
Ти попросив руки моєї...
Цвіли у косах білі квіти.

09.06.2006

Немов пробіг між нами кіт...

Немов пробіг між нами кіт,
Пройшло вже стільки довгих літ,
Я сил в собі не знаходжу
Переступити цю межу.

Та часто так в житті бува:
Кудись діваються слова,
Сказати стільки я б хотів,
Та не знайду потрібних слів.

Німіють враз уста на мить,
Душа у розпачі кричить,
Повз тебе я мов пролечу.
І ти мовчиш і я мовчу.

08.07.2008

Ти єдина

Дзвенить дзвінок такий знайомий,
У руки телефон беру
І чую голос з мікрофона:
„Повір, я так тебе люблю“.

Пройшло вже стільки літ відтоді,
Коли від тебе я пішов.
Дівчат багато гарних ходить –
За тебе кращу не знайшов.

Ти поміж інших, як княгиня,
Ти найгарніша від усіх,
Для мене ти – лиш та єдина,
Яку забути я не зміг.

Бо ти для мене та кохана,
Яку я так тепер ціную.
Ти в мене – перша і остання.
За все мене прости, молю.

30.09.2006

За тобою піду на край світу

Ми зустрілись на Йвана Купала,
Біля річки вогонь розгорявся,
Ти вінок свій на воду кидала,
Я до тебе тоді залицявся.

Твоя врода мене полонила,
І я з уст твоїх випив всі чари.
Тепер світ мені білий немилий –
Не знайти мені іншої пари.

В своїх думках тебе я тривожу,
Я не бачу без тебе просвіту.
І я жити без тебе не можу –
За тобою піду на край світу.

10.07.2008

Коли були ми молодими...

Коли були ми молодими,
То яблуні цвіли для нас.
Ми танцювали, мов на крилах,
У школі свій прощальний вальс.

Для нас цвіли білі лілеї,
Червоні маки у житах.
Тебе я бачив лиш своєю
В таємних мріях і думках.

Але в житті не так буває,
Не так, як би хотілось нам.
Тебе вже інший обіймає,
А я зоставсь без долі сам.

У тебе чоловік і діти,
Як у людей, своя сім'я.
Тебе не можу я любити,
Бо ти дружина не моя.

31.10.2006

Я цілував уста рожеві

Сніжинки падали до ніг,
Легенько я по них ступав,
Лапатий перший білий сніг
Я повні жмені набирав.

І біля мене ти була,
Неначе сніжна королева.
Вкривала снігом нас зима,
Я цілував уста рожеві.

Сніжинки танули тоді
На твоїх віях, наче сльози.
Блищали очі голубі,
Як два джерельця на морозі.

20.08.2008

Поверни мені ніжність кохання

Карпатський соколе ти мій,
Я чую ніжний голос твій,
Я чую серця твого стук
І ніжний дотик твоїх рук.

Немов наснились зустрічі й прощання,
І ранній промінь сонця над Дніпром,
Той поцілунок перший на світанні,
І кущ калини під твоїм вікном.

Подаруй мені ніч у обіймах твоїх,
В поцілунках палких аж до рання.
Щоб ніколи тебе я забути не зміг,
Подаруй мені ніжність кохання.

А за вікном дощами плаче осінь,
Пожовкле листя падає униз.
Покрилось сріблом вже моє волосся.
„Люблю,“ – тобі шепочу, як колись.

Подаруй мені ніч у обіймах твоїх,
В поцілунках палких аж до рання.
Бо забути тебе я, кохана, не зміг,
Подаруй мені ніжність кохання.

20.06.2007

Я стала музою твоєю

Весна так буйно розцвітала,
Тоді тебе я ще не знала.
Мені ти ніжно посміхнувся,
Устами до руки торкнувся.

Все, наче в вирі закрутилось,
Мое життя нараз змінилось,
Ти струн торкавсь душі моєї –
Я стала музою твоєю.

І ти тоді діливсь зі мною
Своєю радістю й журбою,
Як ясні зорі й місяць в небі,
Була завжди я поряд тебе.

Весна пройшла, і літо, й осінь.
Лиш ніч і день незмінні й досі,
Та дружба, кажуть, не старіє,
Вона з роками лиш міцніє.

25.07.2007

Тепер це був лиш сон

Покликав ти мене так ніжно,
Як ще у юності, давно.
Та я прийшла уже запізно,
Коли тебе вже не було.

І так душа мене боліла:
Тоді я вийти не змогла,
Бо матінка моя веліла,
Щоб я твоєю не була.

І знову серце розривалось,
Але тепер було це сном.
Усе так з болем пригадалось.
Мене чекав ти так давно.

25.08.2008

Без тебе я – не я

Дороги нині розійшлись,
Тебе чекаю, як колись.
Птахи затихли у гаю.
Почути хочу: „Я люблю“.

Без тебе хмурий день
І літня ніч холодна,
Як свято без пісень
І як тюрма – свобода.
Без тебе я – не я,
Слова – лиш просто звуки,
І сутність вся моя –
Одні душевні муки.

Ми повернімо нам любов,
Вернім тепло і ласку знов,
Вернім сердець двох ніжний стук,
Щоб не було у нас розлук.

15.07.2008

Ми зустрінемося знову

Ми зустрінемося, милий, з тобою,
Як сади зацвітуть навесні,
Там, де верби стоять над водою,
Де співають всю ніч солов'ї.

І підемо з тобою, де трави,
Там, де пахощі квітів злились.
Ти заграєш мені на гітарі
І обіймеш мене, як колись.

В поцілунку обоє згадаєм
Ту весну і щасливу ту мить,
Про те ніжне і чисте кохання,
Що донині у серці щемить.

Травень 1998

Ой кувала зозуленька

Ой, зозуленька кувала
В лузі на калині.
Довгих літ пророкувала
Молодій дівчині.

Ой, кувала зозуленька,
Кувала, кувала,
А дівчина молоденька
Сльози проливала.

Не хотілося їй жити,
Білий світ не милий,
Бо її коханий вбитий
У сирій могилі.

Молодята одружились –
Ні двора, ні хати.
І обоє зажурились:
Де ж грошей їм взяти?

Та й залишив, бідачисько,
Рідну сторононьку,
Куля влучила бандитська
Прямо в головоньку.

Думав, гроші з-за кордону
Передасть дружині –
Привезли його додому
Вбитим в домовині.

29.12.2006

Нам бути разом не судилось

Коли у грудях щось нуртує
І серденько так гірко плаче,
Де розлучились ми, піду я,
Тебе в уяві там я бачу.

Як музику, я чую слово,
Що ти шептав так ніжно – „пташко“,
Той дотик рук твоїх шовкових –
Найприємнішу в світі ласку.

Ще в грудях, наче свіжа рана,
І сльози ллються, хоч не плачу.
Тут зустріч в нас була остання –
Я відтоді тебе не бачу.

Зустрітись більше нам не вдасться,
Бо ми назавжди розлучились.
Та ми кохались – яке щастя!
А бути разом не судилось.

Жовтень 2005

Ти тільки друг

Вдивляюсь я в твої, кохана, очі:
Чому в них заховалася печаль?
Та розказати ти мені не хочеш
І збуджуєш в моєму серці жаль.

І що гнітить тебе, моя перлино,
Тоді, коли життя в розквіті літ,
Коли пісні співає нам пташина
І, мов туман, покрив все білий цвіт?

– Тобі не хочу болю завдавати,
В провині я сама себе ловлю.
Та як тобі слова оці сказати:
„Ти тільки друг, тебе я не люблю“.

05.11.2008

Мене Господь благословив

Коханою щоб бути і кохати, –
Так сам Господь мене благословив.
Онуки щастя вже ідуть шукати,
Але не згас в душі моїй порив.

Я, як колись, на зустріч йду до тебе,
Ти подаруєш осені квітки.
І ми з тобою у вечірнім небі,
Як слід про нас, запалимо зірки.

Моє кохання не пройшло з роками,
Ця дивна мить – немає їй кінця –
Горітиме у небі між зірками.
У щасті я пройшла своє життя.

30.08.2007

Мені не жаль

Мені не жаль,
Що весняні потоки відшуміли,
Що відбувала квітами весна,
Що вже сади осінні опустіли,
Що скоро вже, ось-ось, прийде зима.

Болить душа,
Що стільки літ я вірила, любила
І бачила я друга у тобі.
З моїх очей полуда враз злетіла,
Як ти розставив крапки всі над „і“.

Лікує час,
І враз з душі неначе зняв хтось камінь.
Мені не жаль за тим, що не було,
Не жаль за марно втраченими днями,
За тим, що мов торішній сніг, зійшло.

24.01.2006

Де грають джерела

Карпатські вершини
Покрили ялини,
Всюди пахне живиці янтар.
Трембіти звук лине
Десь на полонині,
Жене пасти отару вівтар.

Де грають джерела,
Там дівчина Ксеня
Зустрічає свого вівчаря.
До пізньої ночі
Не сплять карі очі,
Ясний місяць з-за хмар визира.

Солодкі цілунки
П'янкi, наче трунки,
Знов торкають дівочі уста,
І роси ранкові
На трави шовкові
Ніжно впали, мов біла фата.

Жовтень 2007

Білі лілеї

Вже знову зацвіли лілеї –
Ті квіти юності моєї.
Колись давно ти серед літа
Подарував мені ці квіти.

Лілеї аромат п'янкий
У юні поверта роки,
У рідну хату, у село,
Що так покинула давно,
Але мені забути годі
Ці квіти в маминім городі.

Ти білі дарував лілеї,
Торкнувсь струни душі моєї.
І ми з тобою полюбились,
Та бути разом не судилось.

Лілеї аромат п'янкий
У юні поверта роки,
У рідну хату, у село,
Що так покинула давно.
Але мені забути годі
Ці квіти в маминім городі.

Лілеї білі розцвітають,
Я з ними ніби розмовляю,
Ділю і радість, і страждання,
І щире згадую кохання.

06.05.2007

Ой вийду я на вулицю

До свята Маланки

Ой вийду я на вулицю –
Кругом мене молодиці,
Мені треба чепуритись,
Бо пора уже женитись.
Гопа, гопа, гопа, ох,
Я ще парубок за двох.
 Та піду я до гайочку,
 Сяду собі на пеньочку,
 Подумаю-погадаю,
 Котру сватати я маю.
 Гопа, гопа, гопа, ох,
 Я ще парубок за двох.

Посватаю Катерину –
Мені буде за дружину,
А Горпину чи Маланку
Буду мати за коханку.
Гопа, гопа, гопа, ох,
Я ще парубок за двох.
 Чого ціну набиваєш?
 Хто тя схоче, ти не знаєш.
 Хочеш знати, старий діду,
 Що за тебе я не піду?
 Гопа, гопа, гопа, ох,
 Я ще парубок за двох.

Невелика буде туга –
Не підеш ти, піде друга.
Живе Ксеня за горою,
Буде гарною жоною.
Гопа, гопа, гопа, ох,
Я ще парубок за двох.
 Ой піду ж за тебе зараз,
 Ми будемо гарна пара:
 Ти худенький, а я груба –
 Вдвох нам жити буде любо.
 Гопа, гопа, гопа, ох,
 Я ще парубок за двох.

Грудень 2000

Про калину

Біля річки кущ калини,
Мов фата – білі квітки,
Нахилився долину,
Сипле в воду пелюстки.

Бравий хлопець зламав гілку,
Кинув квіти поміж трав
І зробив собі сопілку,
А тоді на ній заграв.

Полилася сумно пісня,
Затремтіли голоси,
Мов сльозами, вкрилось листя,
Впали крапельки роси.

А калина, як дитина, –
Серце зранене болить:
Не ламайте деревину,
Білі квіти не топчуть.

31.05.1998

Відцвіла черешня

Під вікном у мене зацвіла черешня,
Вмила білі квіти весняним дощем.
Відгукнулась болем знов любов вчорашня,
Розбудила в серці призабутий щем.

Відшуміли грози, віддощила осінь,
Відлетіла юність в невідому даль.
Я тебе кохаю, як колись, ще й досі,
Спогади далекі прикрива печаль.

Відцвіла черешня, облетіли квіти,
І відчервоніли стиглі ягідки.
Ми давно вже сиві, вирости в нас діти,
А любов блукає в самоті роки.

19.11.2008

Розлучниця

З тобою, мій коханий,
Весну ми зустрічали.
Цвіла в гаю калина,
Співали солов'ї.
Але нам не судилось
Життя прожити в парі –
Неписані закони у долі є свої.

До тебе я летіла
На крилах, мов пташина,
Щоб пити насолоду
З коханих уст твоїх.
Ти пригортав до серця
Мене, чужу дружину,
Ми крали в долі щастя,
Ділили на троїх.

Колись тебе застала
Й розлучницю в обіймах,
Слів не було докору,
І не було плачу.
Я біль у моїм серці
Від тебе приховала,
Але твоєї зради тобі я не прощу.

Серпень 1998

Запізніла любов

На снігу горобина –
То любові жарина,
Що прийшла з сивиною
Восени, як весною.

Давно вже скроні паморозь покрила,
Пливуть осінні хмари за вікном.
Любов прийшла до мене запізніла,
Як в юності, щемить у серці знов.

Цвітуть в городі пізні хризантеми,
Вкриває іній ніжні пелюстки.
Весна буяє на душі у мене,
Дарують квіти аромат п'янкий.

За лісом льодом вкрилася долина,
Летять пушинки білі за вікном.
А на снігу – червона горобина,
Як запізніла неземна любов.

15.03.2006

Порив кохання

Нещасний той, хто не відчув
Пориву ніжного кохання,
Хоч раз закоханим не був
І миті не відчув прощання.

Хто не беріг оцей вогонь,
Запалений в своєму серці?
І кожна зустріч, наче сон,
Мов поринаєш у безсмертя.

І хоч не ті уже літа,
Відлунням спогад оживає.
Надворі осінь золота,
А серце, як колись, кохає.

18.10.2007

Пролетіли літа

Пишаюсь я, що в мене є любов
І в ногу йде крізь все моє життя.
Мов юність повертаю знов і знов
Відлунням літ пройдешніх
В сьогоднішнє буття.

Літній день вже згасав,
Тихий вечір настав,
Перші сутінки вкрили долини.
Я дорогу знайшов і до тебе прийшов,
Мов на крилах, на зустріч я линув.

Нам світила зоря,
Ми були – ти і я,
У житах перепілка співала.
Говорив тобі знов
Я про щирі любов,
Ти в обіймах моїх засинала.

Чар кохання п'янкий,
Мерехтіли зірки,
Треті півні давно відспівали.
Пахли м'ята й чебрець,
Линув стук двох сердець,
У коханні мені ти призналасьь.

Відцвітали жита,
Пролітали літа,
Пройшли зустрічі наші й розлуки.
В нас любові є плід –
Ти вже бабця, я дід.
На побачення йдуть вже онуки.

11.12.2006

Минулому немає вороття,
Були і зустрічі, й розлуки
У дітях ми продовжуем життя,
І радість нам дарують внуки.

Прощай, школо

Задзвонить дзвоник в рідній школі,
І стануть діти у ряди,
Та тільки ви уже ніколи
Не повернетесь сюди.

Знов вчителі візьмуть найменших
І поведуть за руку в клас,
Для них цей дзвоник буде вперше,
Як був колись давно для вас.

Ви раптом стали всі дорослі,
Як перед злетом журавлі.
Прийдете в школу лише в гості –
Зустріти спогади свої.

Вас заколисували мрії,
Коли дивились на зорю,
Юнацькі соромливі вії,
Признання перше: „Я люблю“.

Та радісні в вас нині лиця,
І смуток затаївсь в очах.
Вам в світ широкий простелився
Життєвий самостійний шлях.

Прощай сьогодні, рідна школо,
І вчителі, і рідний клас,
І ти, дитинство світлочоле,
Для вас звучить прощальний вальс.

21.07.2006

Свято дітей

Лиш заглянуло красне літо –
Відразу, тут же, в перший день
Усі святкуєм свято діток,
Що звать „День захисту дітей“.

Бо діти – це майбутнє наше,
Надія і заміна нам.
І хочеться в житті найкраще
Усе віддати малюкам.

Щоби здорові виростали,
І під опікою, в теплі,
Щоб їх дорослі поважали,
Коли вони іще малі.

Щоби жили в міцній родині
І щоб учитися змогли,
В державі нашій, Україні,
Завжди захищені були.

05.06.2008

Ти мене навчала,
Нене, рідній мові
І любить казала
Рідний край і дім.
Перед сном співала
Ніжно колискову.
Ти тепло родинне
Дарувала всім.

30.07.2008

Пробудися

Заглянуло сонце зранку
У віконце крізь фіранку.
Скочив промінь на подушку
І сказав мені на вушко:

– Пробудися, годі спати,
Вже пора тобі вставати.
Чуєш, як пташки співають,
В небі сонце зустрічають?

Вже помилась киця Мурка,
Облизався песик Бурко.
Півні пісню відспівали –
Всі давно вже повставали.

07.06.2008

Бузьку-бузьку

Біля дому недалеко
Пролетів вгорі лелека.
Діти довго розглядали
Та й бабусю запитали:

„Ти скажи, бабусю мила,
Це та птаха, що на крилах
Діточок малих приносить?
Може, ми його попросим?“

А бабуся посміхнулась:
„Добре“, – до внучат кивнула.
„Бузьку-бузьку, – голос лине, –
Принеси до нас дитину“.

10.08.2008

Пори року

Туманом вкрилися долини,
Безлиста у гаю калина,
Не світить місяць уночі,
Холодні в шибку б'ють дощі.

Покрилась білим килимом гора,
На санках мчить весела дівтора,
Всю ніч співає віхола пісні,
Мороз узор малює на вікні.

Збудилися на дереві бруньки,
Із вирію вернулись ластівки,
Ожив струмок і дзвінко виграє,
Щасливих літ зозуля нам кує.

Промінням сонця оповитий
Купає грона виноград.
І яблук стиглих, соковитих
В саду розлився аромат.

20.10.2006

Будяк і рожка

Будяк на рожу поглядає,
До неї щиро промовляє:
„Колюча ти, і я колючий,
Одне питання мене мучить:

З твоїх квіток букет складають –
До квітів я не доростаю:
Лише з землі я визираю,
Мене відразу виривають.

Якісь дивакуваті люди!
Чомусь мене ніхто не любить.
У тебе квітка, й в мене квітка
І кольорова, і тендітна.

То як мені вже даліше бути?
До себе як їх привернути?“
Та що сказати мала рожка?
На пелюстках з'явилися сльози.

Покрила кущ роса ранкова.
Будяк поглянув доокола.
Мотику раптом він побачив:
„Так ось чому вона так плаче.

За мною рожка так сумує“, –
Знав, відповіді не почує:
„Мені судилось мало віку“.
Та й похилив будяк голівку.

15.08.2008

Киця витирала лапки

Край потічка біля кладки
Киця витирала лапки,
В хаті щоб не наслідити –
Можуть за таке сварити.
Киця лапки оглядає,
Від пісочку обтрясає.
Накінець усе в порядку.
Ще раз стрепехнула лапки,
Підняла хвоста трубою
І поважною ходою
Заховалась, де тепленько,
Де подушечка м'якенька,
І скрутилася клубочком
На дивані у куточку.

27.08.2008

Зайчик і лисиця

Лисиця зайчика питає:
– Чому ти, зайчику, тремтиш?
Воно чомусь так виглядає,
Що ніби ти кудись спішиш.

А зайчик в відповідь питає:
– Чого, лисичко, в мене хочеш?
Та ти ж сама все добре знаєш,
Чому смієшся мені в очі?

– Ти, зайчику, зовсім малий ще, –
І підійшла до нього ближче.
Та зайчик вже її не слухав
І мчав до лісу, скільки духу.

24.07.2008

Співає киця колискову...

Співає киця колискову,
Згорнувшись, на печі лягла,
Муркоче пісеньку й довкола
На всіх дрімоту наганя.

Дрімота ніжно обіймає,
Вкриває маревом рясним,
І на всю нічку посилає
Веселі кольорові сни.

Ось місяць зіроньку гойдає
На срібнім промені своїм
І тихо-тихо заглядає
Через віконечко у дім.

Туди, де в ліжечку дитина
Всміхається крізь сон вночі,
Де міцно спить уся родина,
Муркоче киця на печі.

13.04.2006

Гавчик

Гавчику наш волохатий,
Ти чому не йдеш до хати?
Я тебе щодня чекаю,
Ковбасу тобі тримаю.
Глянув Гавчик, облизався,
Йти хотів – і завагався.
– Я не знаю, що робити:
Я ж повинен в буді жити!

27.08.2008

Злодійка сорока

А ворона, стара жона
По дворі ходила.
– Вкрасти вдасться чи не вдасться, –
Нишком говорила, –

Скибку сала, дрібку хліба,
Щось аби поїсти.
Потім можна до обіду
Відпочити сісти.

А сорока-білобока
Крок у крок ходила,
Не спускала з неї ока,
Щоб не загубила.

Пильнувала, як ворона
Сяде спочивати:
В неї дітки самі вдома,
Треба їх забрати.

Бо сорока лиш крадеться,
Де пташині гнізда.
Як ворона повернеться,
Буде вже запізно.

20.08.2008

Їжачок

Їжачок, їжачок,
Де набрав ти голочок?
Підкажи нам, де купити,
Бо немає нам чим шити.
Він на нас й не подивився,
У клубочок вмить скрутився.

25.08.2008

На рибалці

Сидить рибалка на пеньку,
Наживку наживляє.
А рибка плаває в ставку,
На нього поглядає.

Над головою враз хробак
Затріпотів на сонці.
Згадала рибка: колись так
Казала мати доньці:

„Ти обережна, доню, будь
І не хапай, що бачиш,
Бо можеш так колись ковтнуть,
Що потім лиш заплачеш.

Як попадешся на гачок,
Ніхто вже не врятує.
Рибалка кине у сачок
І юшку приготує.

23.09.2006

Дятел

Дятел в лісі сів на сук
Та й стукоче: стук та стук.
Сильно дзьобом так гатить,
Аж на весь ліс звук летить.
Мабуть, дуже зголоднів
І жучка знайти схотів.
Всю кору він обдирає,
Пильно-пильно оглядає.
Ось впіймав і попоїв
Та й собі геть полетів.

15.08.2008

Киця-працівниця

Ходить киця тишком-нишком
І зловила собі мишку.
Лапками її тримає
І так мило поглядає.

М'явкає собі, муркоче,
Ніби похвалитись хоче:
„Гляньте, киця роботяща,
Не якась там вам ледащо“.

Мишку нібито кусає
Та угору підкидає.
Киця грається так з нею,
Мов з забавкою своєю.

Раптом киця притаїлась,
Мишці щоб не надоїла.
Почала лиш знову гру,
В ту мить мишка – шусть в нору.

24.07.2008

Несподіванка

– Що ти, хлопчику, робив,
Що штанята забруднив?
– Я гуляв тут біля хати,
Квіточку хотів зірвати.

Я до квітки нагинався,
А там Мурчик заховався.
Раптом вискочив він з грядки
І об мене витер лапки.

03.08.2008

Ко-ко-ко і куд-кудак

Біля буди пес гуляє,
На курчаток поглядає.
Такі гарні і пухнасті,
Хоч одне йому би вкрасти.

Мама-квочка зрозуміла,
Відвести курчат зуміла.
Крила раптом розпустила,
Крик на двір увесь зчинила.

—Ко-ко-ко і куд-кудак,
Ти поглянь, який мастак!
Хочу я тобі сказати:
Що в дворі, те не чіпати!

05.08.2008

Закохавсь метелик в квітку

В день погідний колись влітку
Закохавсь метелик в квітку.
А було це у жнива,
Хто красуня ця була?
Здогадатися неважко:
Ніжна запашна ромашка.

28.08.2008

Півень-хвалько

Півень вискочив на хвіртку,
Заспівав він: – Кукуріку!
А я півень гоноровий,
В мене пір'я кольорове,
Ще й червоний гребінець,
Ось який я молодець!

Чуєте, як я співаю?
Бо найкращий голос маю!
І крильми затріпотів,
Заспівати ще хотів.
Крикнув: – Ку...– і остовпів:
Над ним яструб пролетів.

Півень крила склав тихенько,
З хвіртки скочив геть швиденько.
І щодуху гнав в кущі,
Щоб сховатися мерщій.
Знов підняв свою голівку,
Проскрипів ледь: – Кукуріку...

01.08.2008

Журавлі

Журавлі летять ключами
І кружляють над хатами.
Діти по траві біжать
І за ними вслід кричать:
– Ви, журавлики, летіть,
Та у рідний край верніть,
Де ви гнізда свої звили
Й діточок своїх зростили!
Сумно „кру“ у небі лине:
– Ми птахи із України!

Лелека

Горобина червоніє,
А в лелеки серце мліє:
Треба нам потренуватись
І у теплий край збиратись.
Дітки вже повиростали,
Свої крила перевіряли
І кружляли понад плаєм,
Мов прощались з рідним краєм.

Батько журиться лелека:
– Свято Спаса недалеко.
Вам судилось, любі діти,
В невідомий шлях летіти.

18.08.2008

Передмовка

Подружилась курка ряба
З качечкою у дворі.
Качка ходить дуже рада,
Курка журиться в журбі.

Качка каже: – Ква-ква-ква,
Скоро будуть вже жнива.
Ось вже жито половіє,
І пшениченька жовтіє.

Каже курка: – Ко-ко-ко,
Нам тоді дадуть зерно
Із новенької пшениці,
Нап'ємось води з криниці.

Підійшов до них гусак,
Він сусід їх як-не-як.
– Я би теж зерна поїв, –
До подружок прошипів.

З гілки голос пролунав:
– Я би з вами поклював, –
Процвірінькав горобець.
Ось і віршику кінець.

30.07.2008

Світить зірка в Україні

Пахне хвойним ароматом,
Сіном із цілющих трав,
Дідуха несуть до хати,
На столі дванадцять страв.

Біля столу вся родина,
Батько свічку запалив
І молитва щиро лине,
Щоб Господь благословив.

Світить зірка в Україні
Над Карпатами й Дніпром.
Божий Син родився нині,
Тож святкуймо всі різдво.

04.01.2009

На ялинках сніг іскриться

На ялинках сніг іскриться.
Мов хтось сріблом притрусив.
А у діток білі лиця
Морозець порум'янив.

На снігу сліди лапаті –
Сіроманець тут пробіг.
Заховався в ліс вухатий,
Не страшний для нього сніг.

Ось під'їхали санчата,
На санчатах – Миколай.
Він приїхав привітати
Зі святами рідний край.

І до кожного у хату
Він тихесенько заїде
І, як всі вже будуть спати,
Подарунки покладе.

20.12.2008

В вечірнім небі сяють зорі,
Лунає пісня знов і знов,
Про рідний край, про сині гори,
Про щиру віддану любов.

Пресвятій Богородиці

Муз. Василя Сторонського

Помірно

В цей день гу - ді - ли скрізь цер - ков - ні

дзво - ни. Ми, бо - го - вір - ні, всі зі - бра - лись

тут. Схи - ля - єм го - ло - ви і б'єм по -

кло - ни, стрі - ча - єм Бо - го - ро - ди - що свя -

ту. При - йшла до нас із не - ба Бо - жа Ма - ти і

ста - ла на го - рі, не - мов жи - ва, що -

би ра - зом із на - ми свят - ку - ва - ти цей

день свя - тий Хри - сто - во - го Різ - ва.

В цей день гуділи скрізь церковні дзвони.
Ми, боговірні, всі зібрались тут,
Схиляєм голови і б'єм поклони,
Стрічаєм Богородицю святу.

Приспів:

Прийшла до нас із неба Божа Мати
І стала на горі, немов жива,
Щоби разом із нами святкувати
Цей день святий Христового Різдва.

Дві тисячі років вже відлічили,
Коли з'явився ангел Гавриїл,
Пречиста Діва Сина породила,
Щоби спасти весь люд наш від гріхів.

Приспів:

Перед Тобою й Богом ми в провіні,
Немов окови, тиснуть нас гріхи.
Перед Твоїм єдинородним Сином
Ми на колінах просимо: прости!

Ти між жінками пресвята й єдина,
Низький Тобі даруємо поклін.
Проси за нас Отця і свого Сина,
Щоб ласку Божу дарував нам всім.

Приспів:

А ще ми молим: Пресвята Маріє,
Візьми нас під опіку, під покров.
Дивись, Свята, ми ледве-ледве мрієм –
Не дай пропасти Україні знов.

Свято різдва Христового

Муз. Василя Сторонського

Піднесено, з настроєм

1. Сні-га - ми по - кри - ли - ся го - ри й до - ли - ни, у -

зо - ри ма - лю - є мо - роз на вік - ні. І

ни - ні ра - ді - є весь люд У - кра - ї - ни: свят -

ку - см Хри - сто - ве Рі - здво на зем - лі. І *Приспів:*

зо - рі не - на - че я - сні - ше сі - я - ють, у

ти - ші ве - чір - ній дзве-нить десь дзві - нок. А

лю - ди при - віт - но всіх дру - зів ві - та - ють: "Хри -

стос на - ро - див - ся" - "Сла - ві - мо Йо - го!"

Снігами покрилися гори й долини,
Узори малює мороз на вікні.
І нині радіє весь люд України:
Святкуєм Христове Різдво на землі.

Приспів:

І зорі неначе ясніше сіяють,
У тиші вечірній дзвенить десь дзвінок.
А люди привітно всіх друзів вітають:
– Христос народився! – Славимо його!

Дві тисячі літ ми цю дату святкуєм,
Не раз дні різдвяні були в нас сумні.
Весь рід християнський пройшов крізь тортури,
Та пам'ять затерти ніхто не зумів.

Приспів.

Знов білим обрусом столи вкриті нині,
І ллється в фужери червоне вино.
Скрізь чути колядки, по всій Україні –
Моя Україна святкує Різдво.

Приспів.

Україно - Вітчизно моя

Муз. Василя Сторонського

В ритмі "Blues"

(Dm) Gm B \flat Gm 6

Мо - я У - кра - ї - но - зе - ле - ні Кар -

Dm A 7 Dm

па - ти, ста - ре мі - сто

Gm Dm E 7

Ле - ва і кра - сень Дні -

A E 6 A 7

про. Свя - ті на - ші

Dm D 7

Лав - ри і бать - ко Хре -

Gm Gm 6

ща - тик, цер - кви зло - то -

A Adim 7 A 7

вер - хи, У - спен - ський Со -

1. Dm Gm Dm A 7 2. Dm Gm Dm

бор. Свя - ті на - ші // -бор.

Моя Україна – зелені Карпати,
 Старе місто Лева і красень Дніпро.
 Святі наші лаври і батько Хрещатик,
 Церкви злотоверхі, Успенський Собор. } 2

Моя Україно, ти Русь наша сива!
 Колиска великих, могутніх князів,
 І Хортиця славна, і чайок вітрила,
 І Січ Запорізька – святина віків. } 2

Моя Україно, Шевченківський краю,
 Червона калино в зелених гаях.
 Тебе, Україно, в піснях прославляєм,
 Моя рідна земле, Вітчизно моя.. } 2

Молитва за Україну

Муз. Василя Сторонського

В ритмі "Blues"

Ми здо - бу - ли сво - ю У - кра - ї - ну не то -
 му, що ли - ла ся в ній кров, що у
 зга - ри - шах все і ру - ї - нах, - на - ша
 во - ля лиш від мо - ли - тов. І во -

скре - сла для нас У - кра - ї - на, і ми
ма - ем дер - жа - ву сво - ю. Із не -
бес нам по - слав Бог спа - сін - ня - дав нам
во - лю у рід - нім кра - ю. Хай мо -
лит - ва до Бо - га до - ли - не: не ли -
ши, Бо - же, нас в скрут-ний час. Збе - ре -
жи, Бо - же нам У - кра - ї - ну і мо -
лит - ву при - йми, Бо - же наш.

Приспів:

Ми здобули свою Україну
Не тому, що лилася в ній кров,
Що у згарищах все і руїнах, –
Наша воля лиш від молитов.

І воскресла для нас Україна,
І ми маєм державу свою.
Із небес нам послав Бог спасіння,
Дав нам волю у ріднім краю.

Приспів:

Хай молитва до Бога долине:
Не лиши, Боже, нас в скрутний час,
Збережи, Боже, нам Україну,
І молитву прийми, Отче наш.

Ми натруджені руки складаєм,
Щоб Господь нам державу зберіг.
І молитву уста повторяють:
Поможи нам в щоденнім житті.

Україна нехай наша квітне!
Хай не буде забруднених вод!
Щоб завжди було небо блакитне
І щасливо щоб жив наш народ.

Приспів:

Великий вчителю Тарасе

Муз. Василя Сторонського

Урочисто

The musical score is written in 4/4 time with a treble clef. The melody is simple and rhythmic, with a consistent eighth-note pattern. The accompaniment consists of chords in the left hand, primarily triads and dyads. The key signature is one flat (F major/D minor). The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables across notes. The score is divided into eight lines of music, each with a corresponding line of lyrics. The lyrics are: "Ве - ли - кий наш Та - ра - се - бать - ку, ти вчив лю - би - ти У - кра - ї - ну, в са - дах ви - шне - вих бі - лі ха - ти і рід - ну мо - ву со - ло - в'ї - ну. Там, де дні - пров-ські пле - шуть хви - лі, де си - ня - ва сте - пів ши - ро - ких, там ви - со - чить тво - я мо - ги - ла - мо - ги - ла на - шо - го Про - ро - ка."

С F G⁷ С

Ве - ли - кий наш Та - ра - се - бать - ку, ти

F С

вчив лю - би - ти У - кра - ї - ну, в са -

F С

дах ви - шне - вих бі - лі ха - ти і

G⁷ С

рід - ну мо - ву со - ло - в'ї - ну. Там,

F С

де дні - пров-ські пле - шуть хви - лі, де

G⁷ С

си - ня - ва сте - пів ши - ро - ких, там

F С

ви - со - чить тво - я мо - ги - ла - мо -

G⁷ С

ги - ла на - шо - го Про - ро - ка.

Великий наш Тарасе-батьку,
Ти вчив любити Україну,
В садах вишневих білі хати
І рідну мову солов'їну.

Приспів:

Там, де дніпровські плещуть хвилі,
Де синява степів широких,
Там височить твоя могила –
Могила нашого Пророка.

А сам полинув ти до Бога,
Як написав у заповіті,
І вимолив Вкраїні волю,
Щоб краплі крові не пролити.

Приспів:

Тепер поглянь на Україну –
Свою, оспівану піснями,
Вже незалежну, уже вільну,
З жовто-блакитними стрічками.

Тут, як колись, цвіте калина
І соловей співає в гаї.
Сім'я вечереє в хатині,
А мати дочок навчає.

Приспів:

Як з'явиться на світ дитина
І перший раз промовить слово,
Навчи любити Україну!
Навчи любити рідну мову!

Пісня про Трускавець

Муз. Є. Коніва

♩ Піднесено, з настроєм

Над на - ми не - бо си - не, як бла - ва - ти,
 мов ле - бе - ді, пли-вуть хма-рин-ки без кін - ця,
 де ви - со - чать у си - ня - ві Кар - па - ти,
 вже два ві - ки тут б'ється сер-це Тру-скав - ця,
 // сер-це Тру-скав - ця. // рід-ний Тру-ска-вець.

Над нами небо синє, як блавати,
 Мов лебеді, пливуть хмаринки без кінця,
 Де височать у синяві Карпати,
 Вже два віки тут б'ється серце Трускавця. } 2

Неначе кров, пульсують тут джерела,
 З глибоких надр струмком цілюща б'є вода.
 Найбільший скарб – „Нафтуся“ кришталева,
 Карпатської землі від Бога щедрий дар. } 2

Ще з давнини легендами сповитий
 І славою овіяний в підніжжі гір
 Зорею світить Трускавець-цілитель,
 Красою неповторною чарує зір. } 2

Шумлять гіллям столітні тут ялини,
 На схилах гір стоїть на чатах ялівець.
 Це наша честь і гордість України –
 Оспіваний піснями рідний Трускавець. } 2

Муз. Василя Сторонського

Урочисто

Над на - ми не - бо си - не, як бла -
 ва - ти, мов ле - бе - ді, пли - вуть хма -
 рин - ки без кін - ця, де ви - со -
 чать у си - ня - ві Кар - па - ти, вже два ві -
 ки тут б'єть - ся сер - це Тру - скар - ця.
 Не - на - че кров, пуль - су - ють тут дже -
 ре - ла, з гли - бо - ких надр струм - ком ці -

лю-ща б'є во - да. Най-біль-ший скарб --"Наф
 ту - ся" кри - шта - ле - ва, кар - пат - сько -
 і зем - лі від Бо - га щед-рий дар.

Народе український, збудись!

Муз. С. Грицяя

Помірно

1. Про - бач, ме-ні, ма - мо, що я не з то - бо - ю свят-
 ку - ю всі на - ші свя - та. Си-
 джу в чу - жім до - мі, вми - ва - юсь сльо - зо - ю, а
 сер - це пе - чаль о - гор - та. **Присів:**
 Чо -

му У - кра - ї - на мо - я не вкра - їн - ська? Па -

ну - є мо - скаль, як ко - лись. Чо -

му знов за - тих - ла мо - я рід - на пі - сня? На -

ро - де вкра - їн - ський, збу - дись! 2. Чо -

дись!

А...

М...

Пробач мені, мамо, що я не з тобою
Святкую всі наші свята.
Сиджу в чужім домі, вмиваюсь сльозою,
А серце печаль огорта.

Приспів:

Чому Україна моя не вкраїнська?
Панує москаль, як колись.
Чому знов затихла моя рідна пісня?
Народе український, збудись!

Чому твої діти по білому світу
Шукають десь хліба шматка?
Невже стільки крові даремно пролито,
Чому наша доля гірка?

Приспів.

Чому нашу землю гарматами зрито,
Поганьблено славу батьків?
І глибоко цвіт український зарито
В могилах сибірських снігів.

Величальна Бойківщині

Сл. обробка Є. Коніва

Муз. Є. Коніва

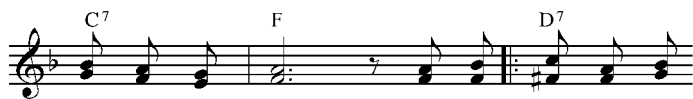
Широко, величально

Ми ро - ди - лись з то - бо - ю, де го - ри ви -

со - кі, де ше - по - чуть я - ли - ни і

гра - ють струм - ки. В нас від бой - ків ко -

рін - ня гли - бо - ке - гли - бо - ке, дух не -

злам-ний кра-їн-ський, як ске-ля, твер - дий. В нас від

Em C D
 би - ла, в мо-їй ду - ші цві - ла то-ді ве-
 G D⁷ G
 сна. Ка - ли - но-ю би я хо-ті - ла
 C D⁷
 ста - ти і роз - цві-та - ти в те - бе під вік-
 G B⁷ Em
 ном, щоб бі - лийцвіт ти
 C E⁷ Am⁶
 зміг що - дня по - ба - чить і вор - ку -
 D⁷ 1. G
 ва - ти, на - че го - луб, знов. Ка -
 2. G 2. Цві - знов.

Я вдячна долі, що тебе зустріла,
 Бо ти, як сонце, ласку дарував.
 І тебе так щиро полюбила,
 В моїй душі цвіла тоді весна.

Приспів:

Калиною хотіла би я стати
І розцвітати в тебе під вікном,
Щоб білий цвіт ти міг щодня побачить } 2
І воркувати, наче голуб, знов.

Цвіли сади і зеленіли луки,
Рожевим цвітом вкрилось все кругом.
Я знаю: ще настане час розлуки,
Але у серці лишиться любов.

Приспів.

З тобою поруч сонце ясно світить.
І скільки є таких щасливих днів!
Та поки буду жити я на світі,
У серці будеш тільки ти моїм.

Приспів.

А я люблю

Муз. Лесі Цісінської

Лірично

D F#7 Bm

Скрізь па-ну - ва - ла див-на ти-ша, ща-сли-ві

Em A7 D G

ми у двох бу - ли. На зу-стріч я до те - бе

D Em E7 A

ви - йшла, де ма - ки у жи - тах цві - ли. Ча-

D G A⁷ D F^{#7}

рив - на мить, мов ка - зка, про - май - не, на -

Bm Em A⁷

зад у - же не бу - де во - рот - тя. А я люб -

D G F^{#7} Bm Em

лю, я так люб - лю те - бе і про - не -

1. D A⁷ D

су лю - бов я крізь жит - тя. Ча -

2. D A⁷ D

// -су лю - бов я крізь жит - тя.

Скрізь панувала дивна тиша,
Щасливі ми удвох були.
На зустріч я до тебе вийшла,
Де маки у житах цвіли.

Приспів:

Чарівна мить, мов казка, промайне,
Назад уже не буде вороття.
А я люблю, я так люблю тебе
І пронесу любов я крізь життя. } 2

Згасали вже ранкові зорі,
У сутінках ховалась ніч.
Було безлюдно ще надворі,
А ми дивились віч у віч.

Приспів.

На небо вийшло сонце колом,
Зібрало променем росу.
Ми стежкою йшли через поле,
Ти маки вплів в мою косу.

Приспів.

Рідний Орів ти мій

Сл. і муз. Євгена Кюніва

Помірно ♩ Dm A⁷ Dm

1. Рі - чка Сти - нав - ка змій - ко - ю в'єть - ся, о - ми -

Dm C⁷ F

ва бе - ре - ги вздовж до - ро - ги. Про - стяг -

D⁷ Gm

ну - лось се - ло без - ко - не - чне там, де

A *Приспів:*

ми на - ро - ди - лись з то - бо - ю. Рід - ний

Dm A⁷ Dm F

О - рів ти мій, зе - лен бой -

The musical score is written in 3/4 time with a key signature of one flat (B-flat). It consists of five staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat, and a 3/4 time signature. The tempo and meter are indicated as 'Помірно' and '♩'. The first line of music has a double bar line after the first measure. The second staff continues the melody. The third staff features a change in accompaniment with block chords. The fourth staff includes the word 'Приспів:' above the final measure. The fifth staff concludes the piece with a final chord.

C⁷ F Gm

ків - ський край. Не - зрів - ня -

C⁷ F Gm A⁷

на кра - са - Чор - но - го - ра і

Dm Dm A⁷

плай. Де б в жит - ті ти не

Dm F C⁷

був, на - зав - жди па - м'я -

F Gm C⁷ F

-тай У - кра - ї - ну сво - ю,

Gm A⁷ 1. Dm

О - бать - ків - ський край. У - кра -

2. Dm Dm

// край. 2. Як під - // край.

Річка Стинавка зміюкою в'ється,
Омива береги вздовж дороги.
Простягнулось село безконечне
Там, де ми народились з тобою.

Приспів:

Рідний Орів ти мій, зелен бойківський край.
Незрівнянна краса – Черногора і плай.
Де б в житті ти не був, назавжди пам'ятай
Україну свою, Орів – батьківський край.

Як піднімусь на Діл, гляну в доли,
Ой, які ж тут казкові простори!
А як зйду на Цюхів-вершину,
Бачу Орів і всю Україну.

Приспів.

Тут легенди наш край сповивають,
Шум відлуння віків, наче дзвонів,
Тут в могилах стрільці спочивають –
Ті герої повстанських загонів.

Приспів.

Дикі орди наш дух не зламали,
Ані тюрми московського ката,
Якщо треба, ми знову повстанем,
Бо ми – бойки, і нас не здолати!

Приспів.

Письменникам Бойківщини

До п'ятої річниці заснування об'єднання

Земля Карпат красою неповторна:
Дзвенять струмки і грає водоспад.
А на скалі – ліс смерековий чорний,
В підніжжі гір – рядок гуцульських хат.

Ми родились, де гори високі,
Де шепочуть ялини і грають струмки.
В нас від бойків коріння глибоке,
Дух незламний, український, палкий.

Тут муза нас на творчість надихає
І сторінки наповнюються змістом.
Письменники ми бойківського краю,
Єдині, наче музика троїста.

Краю бойківський – батьку трембіти,
Скрізь карпатська краса твоя радує зір.
Ти віками легендами вкритий,
Що відлунням лягли на папір.

Тут муза нас на творчість надихає
І сторінки наповнюються змістом.
Письменники ми бойківського краю,
Єдині, наче музика троїста.

Тож єднаймося по всій Україні,
Той, хто чується бойком, приходьте сюди.
Нехай слава про нас світом лине,
Наша творчість хай квітне завжди.

24.06.2008

Даруймо посмішку ласкаву
І привітання наші щирі,
Щоб слово серце зігрівало
І очі радістю горіли.

* * *

Як вдарить годинник дванадцятий раз,
Хай щастя прилине до кожного з нас!
Хай з вітром ввірветься, немов сніговій,
Везіння, добробут і здійснення мрій!

* * *

У рік Новий, Різдво Христове
Прийміть вітання ці святкові.
Нехай прийде до вас всіх щастя
І ваші задуми здійсняться.
Добро хай множиться у хаті,
Здорові будьте і багаті.
(Добро хай множиться в хатині,
Здоров'я зичу всій родині).

* * *

Нехай Старий-Новий рік святом
Прийде до вас сьогодні в хату,
Засіє вас зерном зі щастям,
Хай ваші задуми здійсняться!

* * *

Хай сонце світить у небі безхмарнім,
А доля дарує завжди настрої гарний,
Хай затишок буде у кожній хатині
І будуть здорові всі в вашій родині.
Хай сам Господь Бог вас візьме під опіку,
Дарує вам щастя і довгого віку.

Веселіться, люди, нині
У рідному краю.
Бо Ісус малий на сніні
Вас благословляє.
І ми ходим з колядою
Від хати до хати
Із новиною такою
Вас усіх вітати.

Тобі зичу щастя і доброї долі,
Завжди добрий настрій хай буде з тобою.
Нехай розцвітають в душі твоїй квіти.
Бажаю здоров'я й завжди молодіти.
Нехай в твоїм домі ніщо не бракує
І сто довгих років Господь подарує.

Бажаю щастя – одне слово,
А в слово „щастя“ входить все:
Любов, добробут і здоров'я.
Хай радість кожен день несе.

Вже стільки літ у тебе за плечима...
Вони пройшли, немовби один день.
Прийми від нас вітання наші щирі,
Бо в тебе нині свято – ювілей.

З чарівної землі, де в синяві Карпати,
Де пахне в свіжих травах м'ята і чебрець,
Вам щастя і здоров'я хочу побажати –
Слова, що йдуть від серця з міста Трускавець.
Хай дарує радість шум дзвінких потоків
І не крає серце туга журавлина!
Проживіть в достатку сто щасливих років,
Хай в родині буде вірність лебедина!

Бажаю щиро вам здоров'я й щастя,
Усе задумане хай вдасться!
Щасливих, довгих літ
Нехай Господь для вас примножить!
Нехай ніколи ваше серце
Печаль й розлука не тривожать!

Бажаю вам здоров'я й довголіття,
Щоби в душі надії вогник не погас.
Нехай здійсняться мрії заповітні,
Хай сам Господь оберігає вас.

Хай квіти встеляють життєву дорогу
Й візьме під покров свій Марія Свята,
Хай Бог вам дарує свою допомогу,
І щастя, й здоров'я на многі літа.

Хай ясні зорі в небесах
Вам пророкують добру долю!
Щасливий ваш життєвий шлях
Нехай Господь подвоїть!
І під покров свій, як дитину,
Візьме вас Божа Мати!
Всіх благ земних я щиро нині
Вам хочу побажати.

Великоднє привітання

Усім народам, як братам,
І друзям нашим й ворогам,
Шлю великоднє привітання
І найщиріші побажання:
Щоб доля була незрадлива,
Щоб всіх нас мудрість осінила,
Нехай Пречиста Божа Мати
Візьме всіх під свою опіку.
А Бог пошле здоров'я й щастя
І довгого дарує віку.
Хай в рідній нашій Україні
Над нами небо буде синє,
Хай світить сонце нам з небес!
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

Дарую в цей святковий час
Слова найкращі всі для вас,
Всіх побажань вам найщиріших
І пишних квітів найгарніших,
Щасливе зичу вам буття,
І благ земних на все життя.

Не чужайся, родино,
Бо гніздо в нас єдине,
Тут співали для вас колискову,
І сказали ви тут перше слово.
Тут вас ненька колись сповивала
І в колисці вас колисала.
Тут зробили ви свій перший крок
І відкрили світ дивний казок.
Тут прийшло до вас перше прозріння:
Все родинне тут ваше коріння.

В небі зірка ясно сяє,
Нам новину сповіщає,
Що в вертепі в біднім ложі,
Народилось дитя Боже.
Тож радіймо тій новині,
Колядуймо разом нині:
Христос ся рождає!

Через гори і долини
У мороз і хуртовину,
Наче з неба білий сніг
Рік Новий став на поріг.
В вишиванці, мов хлопчина,
Посіває Україну:
Родись жито і пшениця
Ще й усяка пашниця,
І ячмінь, і льон, й овес,
Будь здоровий люд увесь.
З Новим роком!

Слово про Автора

*У всякого своя доля
І свій шлях широкий...*

Т. Шевченко

Коли земля ще здригалася від вибухів II світової війни, а в Україні продовжувався національно-визвольний рух проти поневолювачів, в мальовничому селі Бабичі, що на Радохівщині Львівської області, 16 березня 1944 року в хліборобській сім'ї народилася дівчинка, яку назвали Стефанією.

Дівчинка виховувалася у національно-патріотичному дусі, в її серці з дитячих років зародилася велика любов до України, до рідного народу, до української пісні та неповага до більшовизму. Багато родичів п. Стефанії брали безпосередню участь у підпільній боротьбі за незалежність української держави. Колискові для маленької Стефанії часто лунали під мелодії повстанських пісень. Не один раз вона засинала на руках повстанців. Все це, звичайно, мало неабиякий вплив на світогляд і формування національної думки дитини. Для творчого ж розвитку майбутньої поетеси чимале значення мала велика кількість прочитаних в дитинстві поезій, драматичних та історичних творів.

Перші поетичні спроби з'явилися, коли дівчинці було 12 років. Саме в цей час вона захоплюється життєвим і творчим кредо П. Грабовського. Патріотична лірика митця справила неабияке враження на дитячу душу. (У свій час пані Стефанія збила рукописну збірку своїх

дитячих творів з кольоровими ілюстраціями, яка, на жаль, не збереглася).

Після тривалої перерви знову розпочала писати в 1973 році, живучи вже в Трускавці. Саме рідні діти потетеси декламували мамині вірші на святкових ранках у дитсадку. На жаль, ці поетичні рядки не дозволяли друкувати в пресі, тому що в них не було партійності, прославляння комунізму.

У 1991 році, коли Україна стала незалежною, Стефанія Шумило (Федина) серйозно зайнялась написанням поезії, в основному на патріотичну тематику. Її вірші друкували у всіх регіональних газетах, декламували при проведенні національно-патріотичних заходів у Трускавці, Дрогобичі, Стебнику, Бориславі, навколишніх селах та у рідному Радехівському районі.

У 1989 році поезією С. Шумило зацікавився місцевий співак і композитор Євген Конів, відомий громадськості як виконавець національно-патріотичних пісень. Саме він перший написав музику до ряду її творів. У їхньому спільному доробку є три пісенно-патріотичні збірки „З любов'ю до рідного краю“ (2002), „З вірою у серці“ (2003) та „Пора надій“ (2006). Ці збірки побачили світ завдяки сприянню Генерального директора ТзОВ „Санаторій „Шахтар“ (м. Трускавець), заслуженого лікаря України Юрія Івановича Остапчука, людини з високою національною свідомістю, щирим серцем і глибокою душею:

*Він любить неньку Україну,
І свій народ, і рідну мову,
Він любить пісню солов'їну,
Шанує поетичне слово.
Він з роду тих, що не здолати,
Йому співала колискову
Страждальна українка-мати, –*

ці слова вдячності висловлює поетеса на адресу п. Ю. Остапчука.

Сьогодні на вірші С. Шумило пишуть музику багато регіональних композиторів, серед яких Й. Сушинський із Самбора, В. Сторонський із Дрогобича, О. Сердюк, Л. Цисінська, С. Грицай і, звичайно, Є. Конів з Трускавця та інші. Пісенно-поетичні збірки С. Шумило відомі в різних регіонах України та за її межами – в Австралії, Канаді, Німеччині, Англії.

2004 року п. Стефанія ввійшла до складу літературного (тепер Всеукраїнського) об'єднання „Письменники Бойківщини“. Вона стала дипломантом третіх Всесвітніх бойківських фестин „З чистих джерел“, переможцем

VI-го та лауреатом VII-го літературного конкурсу ім. Мирона Утриска.

За багаторічну творчу працю Стефанія Шумило неодноразово нагороджувалась відзнаками Літературно-мистецького об'єднання, грамотами Трускавецької міської ради та громадських організацій, за патріотизм, відданість Україні та високій поезії була нагороджена особисто головою м. Трускавця. Ім'я поетеси вписане в Почесну книгу-альманах „Золотий фонд Бойківщини“ та в „Довідник відомих людей нашого міста Трускавця“, який експонується в Трускавецькому музеї історії. Завдяки тому, що національно свідома громадськість та шанувальники поезії на батьківщині поетеси добре обізнані з її творчістю, С. Шумило у 2007 році стає членом Літературного товариства ім. Осипа Турянського в м. Радехові.

Будучи членкинею партії Конгрес Українських Націоналістів з 1995 року, п. Стефанія активно займається громадсько-політичною діяльністю в нашому місті.

Наприкінці 2007 року С. Шумило спіткала важка недуга, яка на півроку відірвала її від творчої праці. За її здоров'я боролися кращі лікарі Трускавецької міської лікарні: терапевт Галина Козакова та невропатолог Андрій Кульчинський. У цей час в лікарняній капличці читав молитви над її головою від усіх хвороб о. Ярослав Шафран, парох греко-католицької церкви св. Іллі. У розділі духовної поезії пропонованої читачам збірки „Відлуння“ п. Стефанія висловлює вдячність своїм рятівникам вишуканими рядками своїх віршів.

Четверта збірка С. Шумило „Відлуння“ є продовженням патріотичної тематики її творчості. Особливе місце належить духовній ліриці та байкам у віршах. Сподіваємось, що поетеса ще довго буде нас радувати новими поезіями, неординарним поглядом на життя, історію, які вона передає через внутрішній світ своїх героїв. Дуже хотілося б, щоб молоде покоління виховувалось на творах Стефанії Шумило, переповнених великою любов'ю до рідного краю, українського народу, до його історії. Рядки її поезії уособлюють в собі те найкраще, що можна висловити через українське слово. Сподіваємось, що незабаром у школах при вивченні творів поетів рідного краю доробок нашої землячки Стефанії Шумило буде належно оцінено і введено до шкільної програми.

Галина КОВАЛЬ,

науковий працівник Музею історії міста (м. Трускавець)

ЗМІСТ

ДУХОВНІ ВІРШІ

Тризуб	3
Де Христос родився	5
Святий вечір	6
Даруймо любов	7
На ріці Йордан	7
Мій Господи	8
Я все прийму. (Молитва)	8
Щедрівка	9
Ти всемогутній, Боже!	9
Молитва до Ісуса	10
Спаси нас, Боже	10
О, Божа Матінко	11
О, непорочна Діво-Мати	11
Стрітєння	12
Ісус і самарянка	13
Святвечір	14
Скеля	15
Розповідь про апостола Стефана	16
Молюся щиро я за них	18
„В міській лікарні у капличці...“	19
„Усміхнена, і добрі очі...“	20
„В вас чоловіча гарна врода...“	21
Ми помолімося	22

ПАТРІОТИКА

„Мабуть із тисячі він той єдиний...“	23
Соборна Україна	24
Голгофа України	25
Тобі вклоняюсь, земле	26
А нашому роду нема переводу	27
Україна воскресла	28
А жити треба	29
Ти не москаль	30
Москво, в нас прощення проси	31
Прости нас, Україно	32
Не зрадь його	33
Помаранчева річниця	34
Зрада чи невдача	35
Допоможи нам, Боже милий	36
Ми збережемо свою свободу	37
За край свій отчий	38
Вибору в них не було	39
На столі догорала свіча	40

Останній лист осінній	41
Останній бій	42
Доля повстанця	43
Там, де Черногора	43
Йшла повстанська сотня	44
Дороги не було назад	44
Йшла війна за Україну	45
А гори димлять	46
Легендарний карпатець	47
Рід княжого благословення	48
Повстанець „Орлик“	49
Ти ветеран	50
Ув'язнена скрипка	51
Не нарікаю я на долю	52
Ми прийшли сюди	53
То, мабуть, доля	54
Рінго	56
Де сплять герої	58
Їх стратили за волю	59
Там в листопаді світяться свічки...	60
Слід Великого Вкраїнця	61
Там, за селом...	61
Розмова з давнім другом	62
Засурмили знов сурми	63
Збулася мрія	64
Ми в єдності зросли	65
Нащадки ми своїх героїв	66
Наша рідна мова	68
Відлуння	68
Одна в цілм світі	69
Вернутись хочу в Україну	70
На чужині	71
Не повинні ракети злетіти	72

ПОБУТОВІ

„Моє село – моя столиця...“	73
Ви не зрікайтеся села	74
Пам'ятний хрест	75
Чи ви б те дерево зрізали?..	76
Старицька церква	77
А замість квітів – кропива	78
Спогади	79
Мелодія летіла в світ	80
Там, де паперівки	81
Снується маревом дитинство	82
Тих слів не буде забагато	83
Зі мною нині небо плаче	84
О, мамо!	85

Знайди мене	86
Біль матері	87
Скорботна мати	88
А мати діток вигляда	89
Візьми руки, сину	90
Осінь	91
Малуша	92
В сльозах схилилась мати	94
Зоряний Радехів	95
Вони йдуть з нами	96
Життя дається тільки раз	97
Якби не знали штату Бруклін	98
Журно пісня лине	99
Чому ми тих позабували, що нам колись допомагали?	100
А світ прекрасний	101
Для донечки	102
„Мати донечці єдиній...“	103
Однокласникам	103
Життя, мов блискавка	104
Світла пам'ять Омеляна Комарницького	105
Молочний шлях	106
Може, колись	106

ВІРШІ ПРО КОХАННЯ

„Ти сьогодні така як ніколи...“	107
А серце плакало без сліз	108
Відгукнулася болем любов	109
Прости мене	110
Перший поцілунок	111
Синевир	112
Солодкий гріх	113
Сага про кохання Івана Франка	114
Історія одного кохання, або Спогад крізь життя	116
Не так сталося, як гадалось	118
Я знов тебе чекаю	120
Коханий, відгукнись	120
То все було колись...	121
Де акація цвіла	122
Тебе нема	122
Мій спокій не буди	123
А я собі любов намалювала	123
Дощами плаче осінь	124
Я стану музою сумною	124
Вийшов місяць колом	125
Ти єдина	125
А за вікном дощі	126
І ти один, і я одна	126
Я тебе не вберіг	127

Осушить ранок сонцем роси...	127
До мене не шукай доріг	128
Ти снівсь мені	129
Немов пробіг між нами кіт...	129
Ти єдина	130
За тобою піду на край світу	130
Коли були ми молодими...	131
Я цілував уста рожеві	131
Поверни мені ніжність кохання	132
Я стала музою твоєю	133
Тепер це був лиш сон	133
Без тебе я – не я	134
Ми зустрінемося знову	134
Ой кувала зозуленька	135
Нам бути разом не судилось	136
Ти тільки друг	136
Мене Господь благословив	137
Мені не жаль	137
Де грають джерела	138
Білі лілеї	139
Ой вийду я на вулицю	140
Про калину	141
Відцвіла черешня	141
Розлучниця	142
Запізніла любов	143
Порив кохання	143
Пролетіли літа	144

ДИТЯЧІ

„Минулому немає вороття...“	145
Прощай, школо	146
Свято дітей	147
„Ти мене навчала...“	147
Пробудися	148
Бузьку-бузьку	148
Пори року	149
Будяк і рожа	150
Киця витирала лапки	151
Зайчик і лисиця	151
Співає киця колискову...	152
Гавчик	152
Злодійка сорока	153
Їжачок	153
На рибалці	154
Дятел	154
Киця-працівниця	155
Несподіванка	155
Ко-ко-ко і куд-кудак	156

Закохавсь метелик в квітку	156
Півень-хвалько	157
Журавлі	158
Лелека	158
Передновок	159
Світить зірка в Україні	160
На ялинках сніг іскриться	160

ПІСНІ

„В вечірнім небі сяють зорі...“	161
Пресвятій Богородиці. <i>Муз. В. Сторонського</i>	162
Свято різдва Христового. <i>Муз. В. Сторонського</i>	164
Україно – Вітчизно моя. <i>Муз. В. Сторонського</i>	166
Молитва за Україну. <i>Муз. В. Сторонського</i>	167
Великий вчителю Тарасе. <i>Муз. В. Сторонського</i>	170
Пісня про Трускавець. <i>Муз. Є. Коніва</i>	172
Пісня про Трускавець. <i>Муз. В. Сторонського</i>	173
Народе український, збудись! <i>Муз. С. Гриця</i>	174
Величальна Бойківщині. <i>Муз. Є. Коніва</i>	176
З тобою поруч. <i>Муз. Л. Цісінської</i>	177
А я люблю. <i>Муз. Л. Цісінської</i>	179
Рідний Орів ти мій. <i>Сл. Є. Коніва</i>	181
Письменникам Бойківщини	184

ВІТАННЯ

„Даруймо посмішку ласкаву...“	185
Великоднє привітання	189
<i>Галина Коваль.</i> Слово про автора	191

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Стефанія Шумило

ВІДЛУННЯ

Поезії

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 1695 від 18.02.2004 р.

Літературний редактор
Ольга Грица

Музичний редактор
Богдан Гриньовський

**ВФ „Відродження“ заснована 21 листопада 1991 р.
Петром та Олександром Бобиками,
Василем Іванишином**

Головний редактор *Ярослав Радевич-Винницький*
Директор фірми *Ігор Бабик*
Заступник директора *Володимир Гнатик*
Головний бухгалтер *Надія Волянська*
Коректор *Наталія Мусійчук*

Підписано до друку 1.04.2009. Формат 84x100^{1/32}.
Папір офс. № 1. Гарнітура Times. Офсетний друк.
Умовн. друк. арк. 4,02. Обл.-вид. арк. 7,37.

Видавнича фірма «Відродження»
82100, м. Дрогобич, вул. Т. Шевченка, 2.
Тел.: 8 (03244) 2-17-94, 3-72-93.
79049, м. Львів-49, аб/с 10480.
Тел./факс: 8 (032) 240-59-39.
<http://www.vidrodzhenia.org.ua>

Поліграфічна фірма «Коло»
82100, м. Дрогобич, вул. Бориславська, 8.

Шумило Стефанія

Ш96 Відлуння. – Дрогобич: Видавнича фірма «Відродження», 2009. – 200 с.

ISBN 978-966-538-204-1

„Відлуння“ – це четверта збірка трускавецької поетеси, нашої сучасниці Стефанії Шумило. Як і попередні, вона іскриться глибокою любов'ю до землі, до України, до рідного народу. Вражають вірші духовного циклу, сповнені глибоких роздумів про призначення людини, про необхідність жити у непорушній єдності з Богом, віддати себе під Його святу опіку. Неординарними, цікавими є вірші, присвячені біблійній тематиці, в яких поетеса викладає власне, авторське розуміння євангельських історій. Надзвичайною силою наповнені твори патріотичного спрямування, присвячені українським патріотам, борцям за волю України, які поклали своє життя на вівтар боротьби за її свободу.

Не можна оминати увагою інтимну лірику, яка досить повно представлена в цій збірці. Вірші про кохання, про несміливі порухи юнацьких душ і зрілі, глибокі почуття, про любов до матері, рідної землі – все це не може нікого залишити байдужим.

Книжка буде цікавою і для читачів молодшого віку, адже в ній репрезентовані вірші для дітей.

Сподіваємось, що представлена до уваги читачів збірка Стефанії Шумило не залишить байдужим жодного читача.

УДК 821.161.2-1

ББК 84.4УКР6-5

Ш 96

**Відлуння – спогад про минуле,
Що дзвоном б'є у скроні,
Немов сніжинки на долоні,
Мов холод, про який забули.**

